BAYAN YANI

ISSN 2146-1384

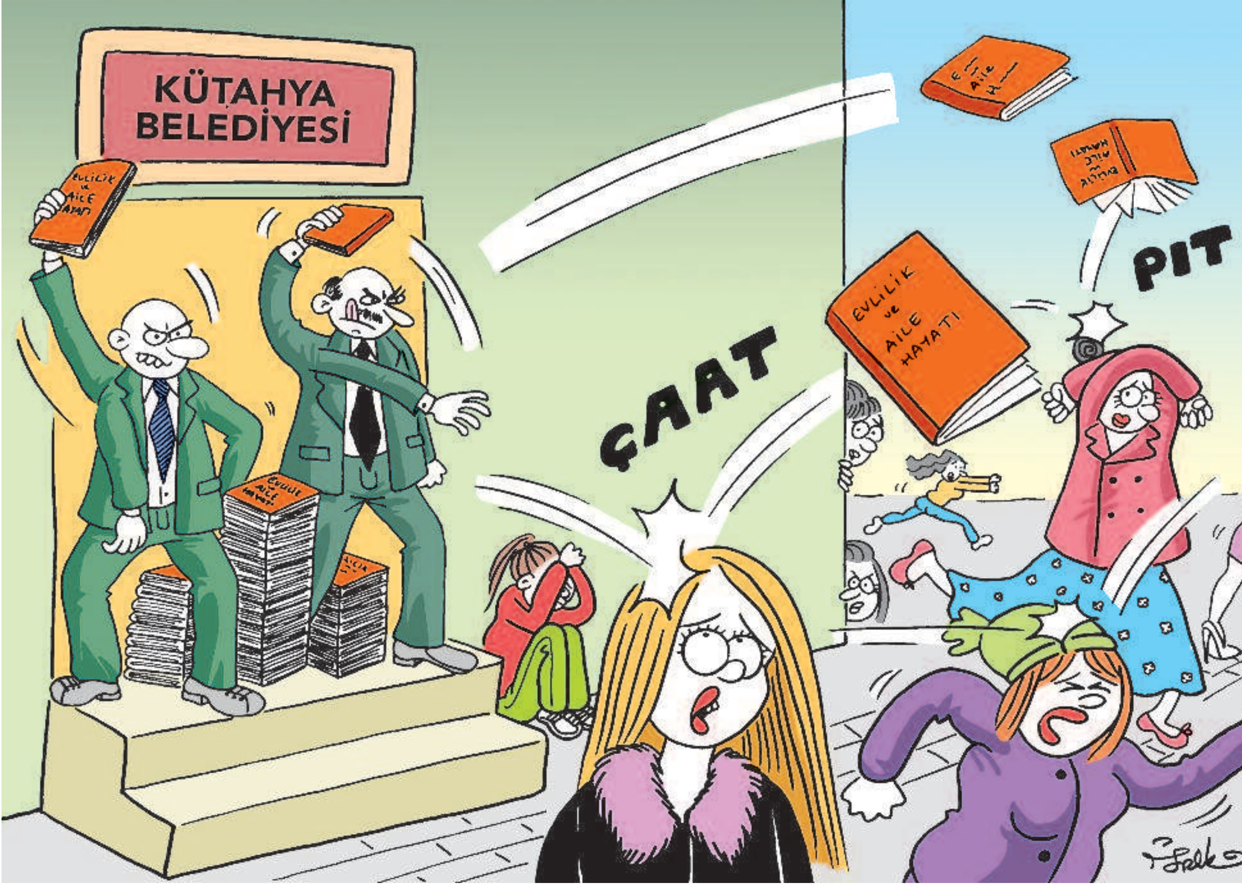
61

2017-01 6 TL
(KDV Dahil) K.K.T.C 7 TL.

MUTLU YILLAR

Kütahya Belediyesi'nin yeni evlenen çiftlere dağıttığı Kitapta, ''kadının fazla şikayet etmemesi'', ''bazı hallerde dövülebileceği'', ''çalışmasının faydasız olduğu'' gibi kadın düşmanı ifadeler yer alıyor.

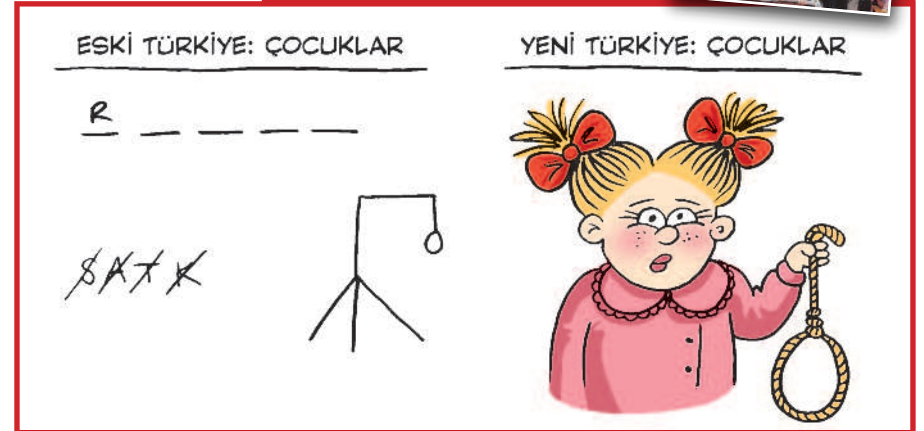

Meclis'in yetkilerini tek adama devredip milletvekilliğini göstermelik hale getiren AKP ve MHP'nin hazırladığı yeni Anayasa Meclis'e sunuldu...

İstanbul'daki TOKİ Osmangazi İlkokulu'nda görevli öğretmen Aydın Erekmen'in çocuklara idam ipi tutturduğu fotoğraf büyük tepki çekti. Öpretmen açığa alındı

Artık her konuda bölünür olduk...

Kütahya Belediyesi'nden kadınlara, "sevişirken konuşursan çocuk kekeme olur".

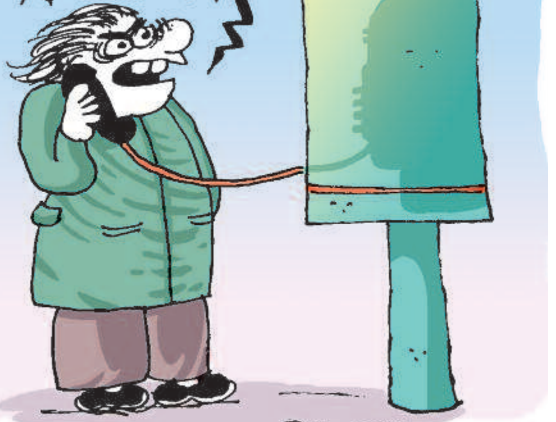
BAYAN YANI AKTÜEL

Eski Kadıköy Belediye Başkanı Selami Öztürk canlı yayında skandal sözler kullandı: Aleviler yakılsa da sineye çekiyor, bu bizim için büyük bir şans.

Hatay İl Eğitim Müdürlüğü ile İl Müftülüğü arasında, eğitimin bir çok alanında din görevlilerinin öğretmenleri eğitmesi için protokol imzalandı...

Cumhuriyet Gazetesi'nin çaycısı "Erdoğan'a çay vermem' dediği gerekçesiyle cumhurbaşkanına hakaretten tutuklandı.

Bazı Milli Eğitim Müdürleri okullara yazı gönderdi... Yeni yıl için hediyeleşmeyin, kutlama yapmayın...

Erdoğan'ın çağrısı üzerine, Valiler her ay muhtarlarla görüşüp mahallelerde kimlerin ikamet ettiğiyle ilgili rapor hazırlayacak.

İKAMETGAH BELGESİ

Vilayeti
Kazası
Nahiyesi
Köyü
Mahallesi
Adı, Soyadı
Baba Adı
Ana Adı
Doğum Yeri, Tarihi
Medeni Hali
İşi
Tabiiyeti
Niçin Verildiği
İkametgahı

GÖRÜLMÜŞTÜR

NÜFUS VE KÜTÜĞÜNE KAYITLI OLDUĞU YER

Vilayeti
Kazası
Nahiyesi
Mahallesi Köyü
Sokak

Hane No
Cilt No
Sayfa No
Ne Surette Verildiği
Verildiği Tarih

Hüviyetim hakkında tanzim edilen iş bu belgedeki suallerin cevaplarının doğru olduğuna ve tarafıma yapılacak herhangi bir kanuni tebligatı kabul edeceğimi bildiren ikamet senedidir.

İMZA

Yukarıda fotoğrafı yapıştırılarak tasdik edilen......
İkametgahı tasdik olunur.

MUHTAR

Arayış...

feyhan güver

sengul@hablemitoglu.net

Prof. Dr.Şengül Hablemitoğlu

Carol Gilligan* ve Kadınların Ahlakı

"Benim deneyimlerime göre; erkek çok sevilmek kadın anlaşılmak istiyor…" Carol Gilligan, Farklı Bir Sesten 1982

Geldik 2017 yılına, her birimiz birer yaş daha aldık. Bazılarımız kayıplar yaşadı, bazılarımızın ailelerine yeni bireyler katıldı. Geçtiğimiz yıl, ondan önceki yıl da olduğu gibi ülkece öldük öldük dirildik, Yandık kül olduk, bombalandık havaya uçurulduk. Kriz üstüne kriz yaşadık. Canımız yandı. İçimden uzun uzun bunları anlatmak gelmedi. Yeni yıl da, yeni yıl diyesim de hiç yok. Biraz ders gibi olacak ama, hoş görün mesleki deformasyon diyelim. Başka sözler söylemek, ***"farklı bir ses"*** ten sizleri haberdar etmek istedim. ***"Kadınların ahlaki gelişimi erkeklerden farklıdır"*** diyen ve bunu çok da sağlam savunan çağdaş bir feministle, Carol Gilligan'la tanışın istedim

Carol Gilligan Kimdir?

Prof. Dr. Carol Gilligan, sosyal psikoloji alanında kuramlar geliştiren,

akademisyen, yazar ve feminist bir teorisyendir. Prof. Gilligan, 1964'te sosyal psikoloji alanında doktora yaptığı Harvard Üniversitesi'nde bu alanda 40 yıl öğretim üyeliği ve kürsü başkanlığı yaptı. Halen New York Üniversitesi öğretim üyesidir. İlk olarak psikoloji biliminin araştırmalarının erkeklerle yapılan çalışmalardan elde edilen verilere dayanmalarına karşın, bu bulguların herkese (kadınlara da) genellenmesine itiraz etmiştir. Daha sonra da, psikanalist yaklaşımla insanların ahlak gelişimlerini erkekleri temel alarak açıklayan öğrencisi olduğu Kohlberg'in teorisini yetersiz bularak eleştirmiştir. Gilligan ***"ahlak gelişiminde kadınların ve erkeklerin farklılaştığını"*** öne sürmektedir. Kadınlarda ahlaki gelişimi, ***"bakım ahlakı (özen/ilgi etiği) ve adalet ahlakı"*** adlı iki kuramla ortaya koydu.

Kadınların Ahlakı

İnsanların 0-4 yaşla birlikte başlayan ahlak gelişimine ilişkin önemli teorilerden biri olan Kohlberg'in ***"ahlaki gelişimi"*** teorisi, açıkça kadınların ahlaki prensipleri kavrayamayacağı iddiasındadır. Bu nedenle, sıklıkla kadınların erkeklere itaat etmeleri gerektiğini gerekçelendirmek için de kullanılmaktadır.

Ahlaki ikilemler karşısında, doğru-yanlış, iyi-kötü gibi; erkekler adalet ve yasalara, kadınlar bakım, ihtiyaç ve hislere önem veriyorlar. Erkek aklı her şeyi araçsal, kadınlar sezgisel kabul ediyorlar. Erkekler herhangi bir ahlaki konuda hüküm verirken adalet duygusu ve bireysel özerklik ile hareket ederlerken, kadınlar, insanlar arası ilişkileri önemsemelerinin bir sonucu olarak, merhamet ve acıma duygularıyla hareket ediyorlar. Kadınlar, ahlaki kararlar alırken haklar ve bireysel özerklik çerçevesinde değil, bağlam odaklı düşünüyorlar. Kadınlar, kişilik gelişiminde ve dolayısıyla dünyayı anlamlandırmalarında, ilişkileri önemsediklerinden, erkeklerden farklı olarak, kendi ihtiyaçları ile başkalarının ihtiyaçları arasında tercihler yapmak zorunda kalmaktadırlar. Doğal olarak, bu farklılıklar, erkeklerle ahlaki ikilemleri yargılama biçimimizi etkiliyor. Şefkatle, dikkatli olma gerekliliğiyle ve umursamaz olmanın kişide ve diğerlerinde yarattığı sonuçlarla ilgilenen bir bağlamda davranıyor kadınlar.

Ahlaki ikilemler karşısında, doğru-yanlış, iyi-kötü gibi; erkekler adalet ve yasalara, kadınlar bakım, ihtiyaç ve hislere önem veriyorlar. Erkek aklı her şeyi araçsal, kadınlar sezgisel kabul ediyorlar

Türkiye'de ***"erkeklerin sesi çok çıksa da, son sözü hep kadınlar"*** söyler derler. Gerçi buna çoğu zaman inanmamışımdır. Hatta bizimki gibi ataerkil toplumlarda kadınların, erkekler hakkında çok fazla bilmek zorunda olduklarını düşünürüm. Çünkü erkekler yüksek sesli ve daha güçlüdürler, bu bilgi sayesinde kadınlar istediklerine ulaşabilirler. Buna bildik bir söylemle ***"baştan çıkarma"*** dense de, kadınlar ataerkil toplumlarda stratejik olmalıdırlar. Çünkü, cinsiyete duyarsız yaklaşımların ya da kamusal alan/özel alan ayrımının kadınların somut durumlarını göstermekte başarılı olmadığı da artık ortadadır. Bu noktada, Gilligan'ın, ahlak gelişiminde önemli olanın belirli erdemlerin çocuklara aşılanması yerine, ***"ilgi/özen"*** merkezli bir ahlak eğitiminin okul ve sınıf ortamında gerçekleştirilmesine ilişkin duyarlılığı daha kolay anlaşılabilir.

Sonuç olarak burada; 20. yüzyılda aydınlanma felsefesinin, ahlaki gelişimi sadece erkek deneyimine göre tanımlayan bildik teorilerinin geçerliğinin uzun zamandır sorgulandığını anımsatmak istedim. Özen/ilgi ahlakının gelişimi, bir süreçtir derken, esasında böyle bir ahlakın insanlar arasında gelişen bir ilişki şekli olduğunu söylemek istedim. Özen, ötekini takdir etmeyi, saygı duymayı, merhamet göstermeyi içermektedir. Kendini adama, özenin temel unsurudur. Ötekine özen gösterebilmek için ötekini doğrudan ve dolaylı olarak tanımamız gerekir. Alışkanlık sonucu özen gösterilmez. Özen sabır, dürüstlük, güven, cesaret ve umut ister. Yaşadığımız bu acımazsızlık, vahşet ve ölümlerin nedeni budur belki de ne dersiniz? Belki de, erkeğin ahlak anlayışına tabii olmaktır başımıza gelenlerin nedeni. Özen ve sevgiye dayanan bir ahlakı benimsemiş olsaydık yaşar mıydık bütün bunları? Düşünmeye değer bence...

** Gilligan, C. (1982). In a Different Voice : Psychological Theory and Women's Development. Harward University Press, Cambridge.*

Ezgi Aksoy
aksoyezgi@gmail.com

Fukuşima Sızıntısı, İklim Değişikliği ve Çocuk Yapmaktan Nasıl Vazgeçtim

2011 Japonya depreminden sonra oluşan tsunami, Fukuşima Nükleer Santralini vurmuş ve oluşan hasar sonucu 3 ana reaktörün erimesine neden olmuştu. Hemen okyanusun kıyısına konuçlanmış santralde olan bu erime de, okyanusa radyasyon sızdırıyordu.

Birkaç ay gündemi meşgul ettikten sonra sessiz sedasız gündemden düşen Fukuşima sızıntısını ben hala takip ediyorum. Çünkü çok az kişinin bildiği üzere, Fukuşima'daki reaktör hala okyanusa radyasyon yayıyor ve görünüşe göre, daha çok uzun bir süre de yaymayı sürdürecek.

Sızıntı çoktan Pasifik okyanusunun tamamına bulaştı. Pasifik okyanusundaki canlılardaki ağır mutasyon, artık gözle görülür hale geldi. Sadece 5 yılda koca Pasifik okyanusuna yayılabilecek boyutta bir sızıntıdan bahsediyoruz bu arada. Pasifik okyanusu, yerkürenin neredeyse yarısını oluşturuyor.

Üstelik sızıntının yakında Atlantik Okyanusunu ve oradan da Akdeniz'i etkilemesi bekleniyor. Baskı altında olmayan ve bağımsız kalabilmiş bilim adamları (çünkü özellikle ABD'de devletin Fukuşima üzerine yazılan akademik makaleleri sansürlediği biliniyor/o konuya da geleceğiz), şimdiye kadar oluşmuş olan felaketin Çernobil'den kat kat daha büyük bir felaket olduğunu belirtiyorlar.

Bilim adamlarına göre ilk sızıntı en büyüğüydü. Japon bilim adamları, dünya tarihinin en büyük radyasyon sızıntısının tüm okyanusa yayıldığını belirtiyorlardı. Sonraki üç ayda ise, öbekler halinde sızıntılar oldu ki, bu sızıntılarının kimisinin Çernobilden büyük olduğu belirtildi. Yani Fukuşima'dan birkaç kez Çernobil'den büyük miktarlarda radyasyon okyanusa yayıldı. Verilere göre, Fukuşima'dan her gün 300 ton radyoaktif atık okyanus sularına ve de yeraltı sularına – *ki bu daha tehlikeli olarak görülüyor* – bulaşmayı sürdürüyor ve bu durdurulamıyor! Karşımızda 5 yıldır kesintisiz süren, boyutları giderek büyüyen ve eninde sonunda herkesi etkileyecek olan insanlık tarihinin en büyük nükleer felaketi var.

> Japon bir yetkili, Pasifik Okyanusundaki radyoaktivite seviyesinin cesium 137 olduğunu ve bu değerin Çernobil'den 10 bin kat daha fazla olabileceğini belirtiyor.

Peki Fukuşima reaktörü neden hala radyasyon yayıyor? Bunun nedeni, reaktörün içten içe yanıyor oluşu. Zaten biliyorsunuz nükleerin bir enerji biçimi olarak tercih edilmesinin nedeni de buydu; mikroskobik boyutlardaki parçacıklardan devasa enerjiler açığa çıkarılması ve açığa çıkan bu enerjinin çok uzun süreler devamlılık sağlayabilmesi. Yani bir zamanlar tarihin en büyük buluşu olan şey, şimdi bizim felaketimiz oluyordu; ama ağlamıyorduk.

Fukuşima reaktörü içten içe yanıyor ve binadaki ısı ve radyasyon seviyesi çok yüksek. Bırakın insanların – *ki biliyorsunuz Japonlar bu konularda çok gururlu insanlardır, ölmek pahasına kendilerini tehlikeye atarlar* – robotların bile yanına yaklaşamadığı bir radyasyon bu. TepCo (Tokyo Electric Power Company) yetkilileri şimdiye kadar reaktöre çeşitli donanımlar ve yalıtımlarla robotlar gönderdi, ancak robotların tamamı daha reaktöre yaklaşamadan radyasyon yüzünden eridi.

TepCo yetkilileri her reaktöre farklı donanımlarda robot göndermek gerektiğini, robotların bu özel duruma göre üretildiğini ve herbir robotu üretmenin yaklaşık olarak 2 yıl sürdüğünü belirtiyor. İki yılda üretilen bu robotlar, reaktöre girdikten dakikar sonra eriyor. Neticede gönderilen hiçbir robot, eriyene kadar sızıntıyı kesecek kadar bir etki yaratamıyor reaktörde. Herhangi bir insanın bu ortama girmesi ise, mümkün değil. Ölümü göze alsalar bile mümkün değil. Çünkü insan bedeni, robotlar kadar bile dayanamıyor.

Reaktör ayrıca dışarından su ile soğutulmaya da çalışıldı bir süre. Ancak o da işe yaramadı. Sızıntı, beş yıl gibi bir sürede Amerika sahillerine dayandı ve Amerikan devleti, bilim adamlarının Fukuşima üzerine araştırma yapmasını neredeyse yasakladı. Fukuşima sızıntısı ve Pasifikteki mutasyonun boyutları bir tür tabu halini aldı ve konuşulmuyor. Dünya basın endeksinde 20. sırada olan Amerika'da bile Fukuşima konuşulamıyorsa, biz burada ancak durduğumuz yerde ağzımızı oynatıyoruz demektir.

Japon bir yetkili, Pasifik Okyanusundaki radyoaktivite seviyesinin cesium 137 olduğunu ve bu değerin Çernobil'den 10 bin kat daha fazla olabileceğini belirtiyor. Ancak New York Times, bu konu üstüne Amerika'da görüş bildirecek bir Amerikan yetkili bulamamış. Çünkü görünüşe göre, koskoca Amerika'da bu konuda araştırma yapan ve görüş bildiren bir bilim insanı yok! Japonlar, kanser oranlarının artmasını ve radyasyonun suyu ve toprağı zehirlemesini bekliyorlar. Son derece nahoş bir beklenti olmakla beraber; eğer sonumuz nükleerle olacaksa, bombasını değil de "barışçıl sızıntı"sını tercih ederim ben de şahsen... Çünkü nükleer, bizim

klasik romanımızda duvarda asılı duran ve eninde sonunda patlayacak olan o tüfek.

Televizyonun Seri Yalancılığı, Kahredici Suskunluğu ve İklim Değişikliği

Gil Scott Heron'un çok meşhur alıntısıyla "devrim televizyondan yayınlanmayacak" diyorduk hepimiz birkaç yıl önce. O sıralar ben, ama felaket son ana kada, elektriklerin kesildiği o son saniyeye kadar yayınlanacak diyordum. Oysa o da, gerçek bir tehdite dönüştüğünde televizyondan yayınlanmıyormuş. Bunu da öğrenmiş bulunuyoruz.

Çünkü çok açık ki televizyon ya da medya, yaşanmakta olan realitenin sıkıştırılmış, ziplenmiş, konsantre bir halini sunuyor bize. Bir de elbette değiştirilmiş, GDO'lu versiyonunu. Bir tür mutant bilgi. Bir tür post-gerçek. Afilli isimli bir tür oldskul yalan... Bu yüzden de gerçek hayat, sanalın gerisinde kalıyor. Gerçek, izdüşümüne yetişemiyor.

Televizyon izlerken uykuya yatan insanların 3 dakika sonra uyandıklarına inanırsanız, haber bülteninde canlı yayında infazını izlediğiniz bir isyancı ile kurabileceğiniz empati azalmaya başlar. Televizyon sizin için gerçekliği nesneleştirir. Gerçeğe olan direncinizi kırar! Gerçeğin karşısında yenilirsiniz; gerçek gerçekliğini kaybeder. Bir de televizyon en büyük satışını felaketler üzerinden korku satarak yapar. Ama söz konusu olan "gerçek" gerçek olunca, orada sus pus oluyor işte...

Televizyon izleyiciye her şeyin düzeleceğini söylüyorsa işler kötüye gidecek demektir. Eğer durumun çok ciddi olduğunu iddia ediyorsa, ortada korkulacak birşey yoktur; satılacak bir şey vardır. Sustuklarındaysa, durum çok ciddi demektir. Son beş yıldır

Fukuşima konusunda yaptığı gibi yani. Öyle bir olay hiç olmamış gibi davranıyor, Pasifikteki mutasyonlu deniz canlılarını görmezden geliyor ve hop! İşler değişiveriyor.

Fukuşime felaketine tuz-biber, çeşni olması isternirmiş gibi, bir de Ekim ayında bilim adamları iklim değişikliğinde geri döndürülemez evreye resmen girdiğimizi açıkladılar. Haydi bakalım hayırlı olsun! Hayli saygın bilimadamlarının yaptığı bu açıklamanın, tüm dünya kamuoyunu infiale sürüklemesi gerekirken, herkes çok sakin. Fazla sakin. Gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi öylece bakıyoruz.

Dünya gezegeni geri döndürülemez değişimlerin eşiğindeyken; bilimsel gerçekler, popülist politikalarla bir tür "tartışılabilir söylenti" muamelesi görüyor. Küresel ısınma, petrol sanayiini yok etmek için ortaya atılmış bir komplo teorisiymiş gibi bir propagandayla Trump'ın popülist söylemlerinde kendine yer buldu mesela. Yer çekiminin demokrasi icabı, referanduma sunulması gibi bir şey! Bir yanıyla akıl almaz, bir yanıyla da tam bizim zamanlarımızın hikayesi... Gerçekliği, propagandasının büyüklüğünden ibaret.

Oysa önümüzde çok zor bir kış var! Küresel iklim koşullarında düzensizlikler, dev kasırgalar, tufanlar, seller, yağmur atakları, aşırı sıcak geçen yazlar, dev orman yangınları falan öngörülüyor. Tam bir yokoluş destanı! Yüksek düzeyde epik bir hikaye. Ağır,

ağdalı, yavaş, telaşşız, ama son derece yıkıcı bir yokoluş.

Bu yeni gezegende en büyük tehlike, türlerin giderek daha hızlı yok olması. Araştırmalara göre, türlerin günümüzdeki yok olma hızı, insanlık ortaya çıkmadan önceki yok olma hızının tam 1000 katı. Bu nedenle günümüzde her yıl 10 bin türün yok olabileceği düşünülüyor, hatta 2050'ye kadar dünyadaki tüm canlı türlerinin dörtte birinin yer yüzünden silineceği tahmin edilmekte. Yani 2050 yılında bu dünya giderek daha da çok "insan gezegeni" olacak. Beraber yaşadığı canlı türlerinin yarısını yok etmiş ve kendi çöplüğünde debelenen bir insanın gezegeni. Hiç de romantik bir tablo değil!

2050'ye kadar dünyadaki tüm canlı türlerinin dörtte birinin yer yüzünden silineceği tahmin edilmekte.

Deniz seviyelerinin yükselmesi, her biri bir deniz kenarına kurulmuş olan dünyanın en önemli finans ve kültürel merkezlerinin birer birer sular altında kalması da cabası. İnsan nüfusunun gezegen ortalamasının birkaç katı olduğu Uzakdoğu'daki deniz seviyesi şehirleri ve oralarda oluşacak yeni nesil "iklim mültecileri"ni saymıyorum bile.

Çocuklar Yarının Umudu?

Bütün bunların üstüne şunu söylemek istiyorum. Ben çocuklara inanıyorum. Çocuklu arkadaşlarımın yüzlerindeki sevgi ışığı, çocuklarındaki masumiyet, bana umut veriyor. Ancak çocuklar ne kadar masum ve ne kadar değerli olursa olsun, onlardan mucize beklemek doğru değil gibi geliyor bana. Hem doğru değil, hem de yapılmış büyük bir haksızlık.

Aktarılacak travmalar, zehirlenecek zihinler ve en iyi ihtimalle maruz bırakılacak popülist bir demokrasi... Üreme yeteneğine sahip olmamız, bizden bağımsız, bambaşka bir canlıyı böyle bir gerçekliğe hapsetme hakkını bize gerçekten veriyor mu? Varoluş değil, yokoluş sancıları çekecek yepyeni canlılar yaratma hakkını. Atmosferleri zehirli, toprakları ölmekte ve tohumları GDO'lu, kısır olacak canlılar. Çölleşmesi durdurulamayan ve en büyük haşeresi insan olan bir gezegende.

İnsanoğlu, yokoluşun ağır ağır ve hayli sancılı gerçekleşiyor olduğunu gözden kaçırıyor. Yönümüz artık bir "son"a dönük. Geciktirsek de, ertelesek de, mutlak bir fikir devrimi yaşanmadan; varılacak nokta hep aynı: son. Dünya, Amerikan filmlerinde gördüğümüz gibi, saniyeler içinde yanıp yok olmayacak ne yazık ki. Sabah kahvaltınızı yaparken biten çayınızı tazeleyemeden bir anda küle dönmeyeceksiniz. Nesiller boyu, acılar içinde öleceğiz. Çünkü bu canım gezegen, bu büyük ada; her şeye rağmen direniyor.

Bir gün başka bir gezegenden gelecekler ve çöle dönmüş dünya gezegenini inceleyecekler. Bizim bugün Marsı incelediğimiz gibi. Bir zamanlar dünyada su bulunduğunu, bir zamanlar dünyanın yeşil bir gezegen olduğunu tespit edecekler ve dünyaya ne olduğunu araştıracaklar. Tıpkı şimdi bizim Marsta yaptığımız gibi. O zaman, ondan bin yıllar önce biz yok olmuş olacağız. Tüm o popülist politikalar, otokrasi yönetimleri, savaşlar ve katliamlarla birlikte bir kum tanesine dönmüş olacağız engin çölümüzde. İşte ben, bu devasa çöle bir kum tanesi daha getirmek istemiyorum. Burası bir sürgün gezegeni. Bir gün belki bir arınma gezegeninde can buluruz tekrar. O zaman da, çiçeklenmekten daha güzel bir tecelli göremiyorum.

EX'TENTANELER

raziyeicoglu@gmail.com

● Bu dünyada bir **EX**'i sevmeyeceksin, bir de **EX**'i seveni…

● Bilgisayarın yerine başka bir cihaz koyduğunuzda, dalgınlıkla aynı mausu kullanmaya çalışırsınız ya, hani çalışmaz.. işte yeni sevgiliye **EX sevgili** gibi davranmaya çalışmak öyle bir şey..

● Kavanoz kapağı açmaya çalışırken nice delikanlının heder olduğu şu alemde kavanoz kapağı açamayan **EX** koca almışlığım var.

● Titiz bir ev kadını olmalısın ki, **EX**'i bardak altlığı kullanmaya mecbur edesin, sehpada, masada bardak izi bırakmasın. **EX**'ten geriye hiçbir **anı izi** kalmasın…

● Tv dizide kızın babası diyor ki; **"Ağlamayan adamdan korkmayacaksın"**.. Ağlayan adam olmasına rağmen en korkulacak adam olması ile, EX yine bütün tezleri antitez çıkardı.

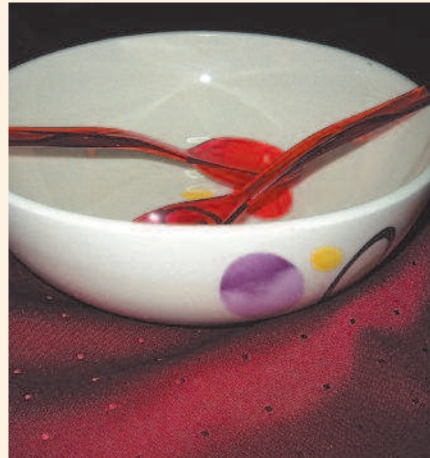

● Bazı **EX**'lerin uyguladığı şiddet, cılız sivrisinek ısırması gibidir. Isırırken hissetmezsin, sonrasında ısırılan yer sürekli kaşınır, yara olur, kabuk bağlar.

● EX'in bana para vererek kendisi için para biriktirdiğini anladığımda, artık aldatılmış, boşanmış, kilidi kırılarak içi boşaltılmış bir teneke kumbara gibi beş parasızdım.

● Erkeklerin çok büyük bir halt işlediğinde aldığı mücevver hediyesini bile almamıştı **EX** aldattığında.. Pazardan alınan plastik servis kaşıkları olan salata kasesi evliliği aldatma kamuflajımızdı…

● **"Seni bir değil, iki değil, üç değil, defalarca aldattım"** diyen EX'ten evin anahtarlarını alarak yollamak yerine, mahkemede şiddetli geçimsizlik damgası yiyerek ve üstüne ilaveten evin yarı parasını vererek ayrılan nadide kerizlerdenim konu komşumun nazâriyatında…

● Bütün EX'ler başlı başına bir **hayal kırıklığı**dır.

PAPARAZZİYE

Raziye Içoğlu

EVLENSEL MESELELER

● Evlilik; **"bıktım bu adamdan"** diyerek yürütülen bir aile kurgusudur..

● Evlilikler hep ikiye ayrılır…

KADIN YANIM

● Eski mahalleden bir komşu teyzeyi 20 yıl sonra görüyorum, elini öpüyorum, onun ilk cümlesi **"kilo almışsın"** oluyor. Halbuki o kendisi neler neler almış, kilo üstüne kilo almış, tansiyon, şeker, baston almış, ama küçüktüm, çok zayıf çocuktum, büyüdüm fark etmiyor, yine de öyle diyor işte…

ANANELER

● Büyüdüğün halde, halâ sokakta olduğunda annen endişeleniyorsa, merak ediyorsa, şayet annen paranoyak değilse, demek ki memlekette durum çok kötüdür…

SANAL TEPİK

● Olaylar yüzünden feyzbuuk ismine eklenen isimlerden profil ismi "" gibi iyice uzadı, uzuyor, daha da uzayacağa gidiyor…

● İntihar ederken **"bu senin için üzülecek, şu arkadaşın seni özleyecek "** butonu gözükmüyor mu Acaba? Bu kadar sanal alem bağımlısı iken gerçekten hayat ile hesabı kapatırken de böyle bir şey olmalı. Feyzbuuk bile hesap silmeyi bırak, 7 gün sanal hesabını dondurmak istesen listedekileri göstererek bunlar üzülecek diyor. Hem de hiç tanımadığın kişiler…

● Çok sıkı takiplediğimiz sanal alemde bile hiç iyi bir şeyler olmuyor ki, gerçek alemde nasıl olsun? Sanalı bu ise gerçeği nedir Acaba?

SOKAK TEPİK

● Toplu taşıma araçlarında, parklarda, bahçelerde, kadın günlerinde, sahillerde, yollarda, hastanede, aile içinde herkes sanki iki kişi gibi.. Sürekli mobil telefonlarla konuşuyorlar. Sokaklarda kendi kendine konuşanlarla dolu bir kalabalık var sanki..

● Cep melodi diyemeyeceğim, cep telefon çalar sesini ezan okuyan ses yapmış. Hastane koridorlarında beklerken sürekli arandı ve çaldı. Ve her seferinde biri mefta oldu da selâsı okunuyor hissiyatı ile yoğun acil hastaların hepsi hastalık hastası oldu…

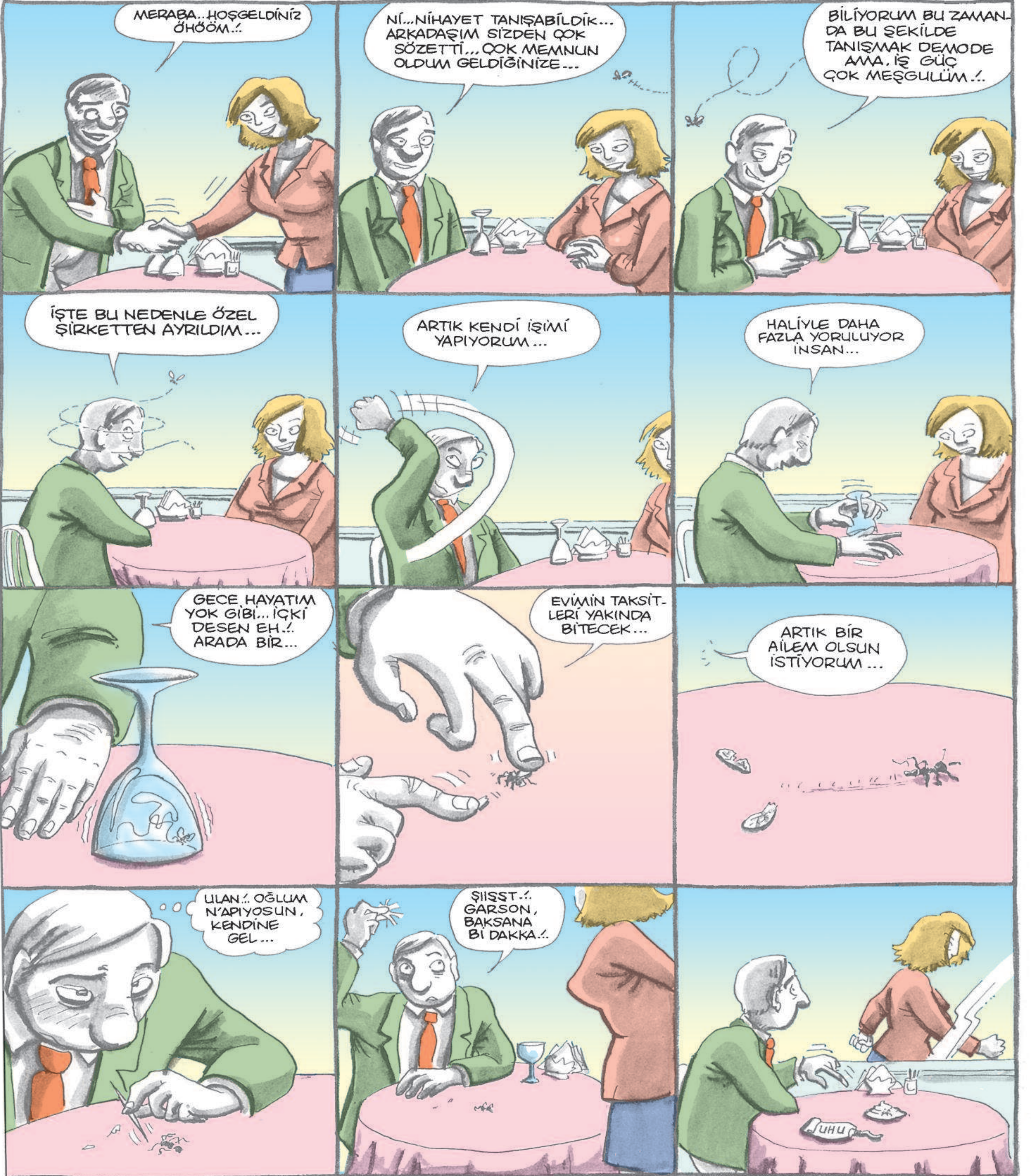
EKRAN TEPİK

● Dizilerde o kadar çok ölüp diriliyorlar ki, 23 yıl önce ölen dedem gelse hiç şaşırmayacağım…

● Ekranlarda **yalan** haberlerden daha da fazla **hayal** haberler var.

● Dizide artiz kitap okuyor, okuma mesajı veriyor, ama biz dizi izliyoruz ve halâ izliyoruz. Bitince gidip yatıyoruz, yarın yine kitap okuyan artizli dizi izliyoruz. Hiç okumaya vakit bulamıyoruz..

Faşizmin kitle ruhu anlayışı

Fetiye Nene

İpek Özsüslü

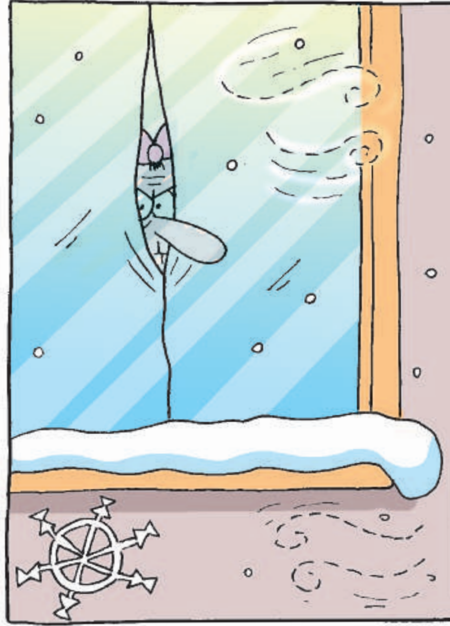

Yazar Yazıyor mu?...

Meltem Arıkan
meltem@meltemarikan.com

Yazar yazıyor muydu, yazar hatırlıyor muydu, yoksa yazar uyduruyor muydu?

Herkesin istediği gibi konuştuğu, herkesin inandığı gibi yaşadığı, herkesin istediği gibi giyinebildiği hatta soyunabildiği, herkesin canının istediğini yiyip içebildiği ülkenin Başkanı'nın yaptığı açıklamayı okuyordu yazar; "Bu topraklarda doğanlar, büyüyenler hatta ölenler bile yüzyıllardır bu kadar özgür, bu kadar huzurlu, bu kadar barışçıl, bu kadar mutlu olmamıştır."

Yazar yazıyor muydu, yazar hatırlıyor muydu, yoksa yazar uyduruyor muydu?

Yazdığı tiyatro oyunu nedeniyle haksız suçlamalara maruz kalarak ülkesini terk etmek zorunda kalan, din düşmanlığıyla suçlanan ve suçlamaların yine, yeniden gündeme getirilmesi nedeniyle ülkesine dönemeyen yazar, bu açıklamayı ülkesinden çok uzakta okuduğunda anlayamadı. Birkaç kez art arda okumak zorunda kaldı. Okudu, okudu, okudu... Anlayamadı eskiden yaşadığı ülkenin geldiği olağanüstü hali... Olağanüstü halin mükemmelliğini... Yazan yazarlar, kurgu yapan yazarlar…

Yazar yazıyor muydu, yazar hatırlıyor muydu, yoksa yazar uyduruyor muydu?

Sabahları güneşe değil, karanlık bir geleceğe uyanmak zorunda bırakılan insanların ülkesi miydi böylesine özgür, böylesine huzurlu olan?...

Yazar yazıyor muydu, yazar hatırlıyor muydu, yoksa yazar uyduruyor muydu?

Herkesin istediği gibi konuştuğu o ülkede gerçekten herkes diye bir şey var mıydı? Herkes olabilmeniz için Başkan ile her konuda aynı fikirde olmanız şart koşulmuyor muydu? Aynı fikirde değilseniz herkes olabiliyor muydunuz? Başkana sorgusuz sualsiz biat ederseniz ancak, herkes gibi istediğinizi söyleyemiyor muydunuz?..

Yazar yazıyor muydu, yazar hatırlıyor muydu, yoksa yazar uyduruyor muydu?

Yine de çok dikkatli olmanız gerekmiyor muydu, eğer Başkan'ı kızdıracak sözler söylerseniz anında herkes olmaktan çıkıp ya terörist ya da vatan haini olup, istediğiniz gibi konuşmaya ancak hapishanede devam etmiyor muydunuz? O ülkede herkes olmak bir ayrıcalıktı, ama herkes değilseniz siz ancak hapiste olmanın özgürlüğünü bilmiyor muydunuz?...

Yazar yazıyor muydu, yazar hatırlıyor muydu, yoksa yazar uyduruyor muydu?

Herkesin inandığı gibi yaşadığı o ülkede, kadınlar şort giydikleri için toplu taşıma araçlarında rahatça dövülmüşler miydi? Küçücük kız çocuklarını koca koca adamların altına yatırıp, buna da hiç utanmadan evlilik diyenler o ülkenin vatandaşlarından değil miydi?

Yazar yazıyor muydu, yazar hatırlıyor muydu, yoksa yazar uyduruyor muydu?

Herkes gibi inançlı olduğunuz sürece inandığınız gibi yaşayamıyor muydunuz? Küçük kızlarla evlenebilir, erkek çocuklara tecavüz edebilir, kadınları istediğiniz gibi dövebilirdiniz… Ancak başka bir inancınız varsa kafir olacağınız için, zaten o ülkede yaşayamazdınız… İnançsız olmanız söz konusu bile olamazdı, çünkü herkes gibi olabilmek için inanmak zorundaydınız…

Yazar yazıyor muydu, yazar hatırlıyor muydu, yoksa yazar uyduruyor muydu?

Tecavüz, taciz gibi suçları haber yapanların suçlandığı, suçluların ise görmezden gelindiği bu rahat ülkede taciz ve tecavüz oranları niye artıyor diye düşünmeye gerek gördünüz mü? Herkesin uyum içinde yaşadığı o ülkede, kadınların şiddet görmesinin normalliğini kolayca kabul etmediniz mi? Kadın şiddet görüyorsa hak ettiği içindir gerçeğini herkesle birlikte içselleştirmediniz mi?. Herkes gibi olabilseniz…

Yazar yazıyor muydu, yazar hatırlıyor muydu, yoksa yazar uyduruyor muydu?

Herkesin özgür olduğu o ülkede gerçeklere ihtiyaç duyulur muydu? Haberlere itibar edilir miydi? Araştırmalara ya da verilere gerek duyan var mıydı? Aslında neye ihtiyaç duyulacağına, neye itibar edilmesi gerektiğine, neyin gerekli ya da gereksiz olduğuna her zaman, her koşulda Başkan karar vermiyor muydu?

Yazar yazıyor muydu, yazar hatırlıyor muydu, yoksa yazar uyduruyor muydu?

Bir zamanlar yazar laik bir ülkede yaşardı. Kadınların ve erkeklerin aşk içinde mutlu ve huzurlu yaşayabileceğine inandığı… Sonra sonra yazarın aklı karıştı… Yazar yazıyordu çünkü…

Şimdi yazardan çok uzakta bir ülke oluşuyordu; hırsızların, tecavüzcülerin, fanatiklerin, tarikatların, cahillerin ve vicdansız olan herkesin çok özgür, çok rahat ve çok huzurlu yaşadığı bir ülke…

Bu gerçek olabilir mi diye düşündü yazar …

Herkes gibi olmayan kadınların, çocukların, adamların ve gençlerin nefes bile almakta zorlandığı bir ülkei gerçekten ülke olabilir miydi?...

Yazar yazıyor muydu, yazar hatırlıyor muydu, yoksa yazar uyduruyor muydu?

MAHALLE YANARKEN

- Anne biliyon di mi? Adalet hiç etmediği kadar tecelli ediyo bu günlerde. Evlada terlik atmak mahkeme sebebi. Geçen gün oğluna çeyrek dolu pet şişe atan bir adama da ceza verdi mahkeme...

- Adalete her zaman güvenmişimdir Sıdıka. Yargı öyle dediyse öyledir çocuğum Kimse de evladına terlik fırlatmasın gayrı... O günler geride kaldı. İri olucaz, diri olucaz, kimse kimseye terlik atmıycak...

- Fırlatmıycan yani artık... Bu arada daha fazla iri olmayalım artık bence. Ana kız sokağa çıktığımızda gezegenin ağırlık merkezi yerinden oynuyo. Çok abandık ekmeğe... Neyse... Bişi diycem, artık atmıycağına göre o terlikle fazla oynama istersen anne. Valla geriliyorum bak, her an kafama ekleştiricekmişsin gibi.

- Nemnasebet yavrım. Ben yasalara saygılı bir anneyim. Zaten çiğniceksem de "diri olma" kısmını çiğnerim, direk gebertirim seni Sıdıka. Tehtid mi ediyon kız sen beni kaltak, terlik fırlatıyo diye öz ananı mahkeye mi vercen?

- Yok canım, yürürlükteki yasaları hatırlattım sadece. Mer'i kanunlar çerçevesinde... Anne oynama lütfen o terlikle. Ya da atıyosan at. Hani insanın burnuna fiske vurucak gibi yaparlar ama vurmazlar ya,ööle oluyo... Daha beter gerginlik yaşıyo insan.

- Atmıycam ama elimde gezdiricem bööle. Bi itirazın mı var "objekşın" mı diyosun adalete?

- İyi madem duruşmaya ara veriyim bari ben. Odama gidiyorum, kendimi kitliycem...

- İçerdeyken zenciilere dikkat et Sıdıka. Allah kurtarsın yavrım... Ahahah... Gel kız buraya manyak? Niye durduk yere terlik atıyım canım. Meşhur "Türkan Şoray Kanunları" gibi, kendime göre Safiye Saka Kanunlarım var benim. Hakketmeden kimseye fırlatmam o terliği... Kız hakketen, Türkan Şoray Kanunları geçerlidir de mi hala? Ööle torbaynan felan gece yarısı oynamamışlardır inşallah kadıncağızın kanunlarıyla...

- Ehehe... Valla orasını bilemem anne. Yerine Hande Yener Kanunları filan gibi bi şeyi yürürlülüğe koymuş olabilirler...

- Yürümez kız o işler Hande Yener'le felan. Türkan başka karıydı. Allah uzun ömür versin hala da eline su dökebilen çıkmaz... Kız gel otursana, atmıycam terlik filan dedim.

- Ya ne demezsin... İki dakka önce dediğini beş dakka sonra inkar etmek, adaletten sonra ikinci ünlü olduğumuz konu.

- Orası öyle Sıdıka. Maalesef cemiyetimiz balık hafızalı. Başkasının dün ne dediğini diil, kendinin dün nerde olduğunu bile hatırlayamıyo insanlar.

- Sağlıklı bi balığın hafızası bile diil bence. Alzaymırlı bi balığın hafızasından söz ediyoruz burda...

- Gel işte yavrum, ayakta yapma... Otur da yap espirini. Ay yeter Sıdıka, negatifini bana da bulaştırıyosun lan... Kaç gündür, bi huzursuzluk bi tedirginlik. Kim sana durduk yerde terlik atsın Allahın manyağı. Kız bana bak doğru söyle, internetler kısık da ondan mı huzursuzlanıyon sen? Alıştın tebi o telefonla vıjt vıjt oynamaya. Bağımlılık yaptıysa herhal, bünyen arıyo demek ki Sıdıka. Mutfakta Şetaret Halanın gönderdiği kabak çekirdekleri var. Getir ona girişelim, oyalanırsın, internetler aklından çıkar. Hadi kızıma benim.

- Saçmalıyosun ama anne ya. Dünyanın şu halinde tedirgin olmıyım da naapiyim. Tamam evet, kaç gündür ööle içimden içimden sıkılıyorum. Ama naapiyim yani mahalle yanarken saçımımı tarıycam, rosbular gibi...

- Yolarım senin o saçını Sıdıka. Sana öyle ol diyen mi var cadaloz. Yüzün gülsün yeter... Mahalle yanarken şey gibi saçını mı tarasaymışmış...

- O bir deyim...

- Sen deme.

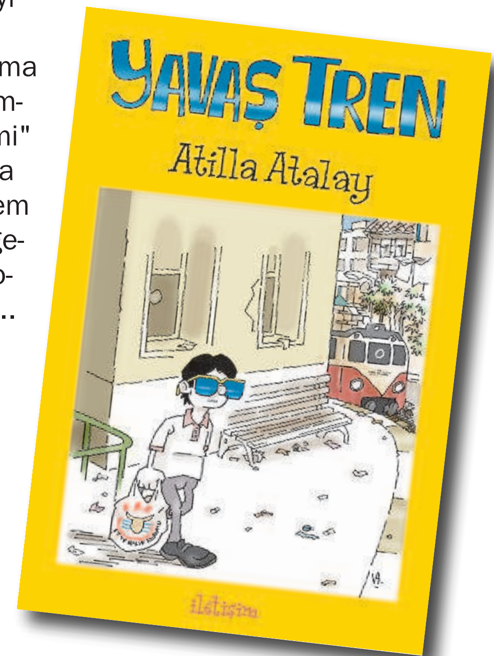
- İyi peki, "çekirdek yiyelim" diyim bari. Peh...

- Bak ama"terlik" diye dırım dırım dırlanıyosun Sıdıka. Az daha uğraşırsan güdümsüz olarak kendi kendine fırlıycak. Güdemiycem artık o terliği ben.

- İyi ama anne ya, şuna baksana üçüncü dünya savaşı gibi bi şeye koşar adım gidiyoruz resmen. İnsanlık, yirminci yüz yılda attığı tüm adımlardan geri dönüyo. Savaş, açlık, terör, karmaşa... Uçaklar düşüyo, elçiler vuruluyo... Sıcak ve soğuk savaş bir arada. Trump ayrı, Putin ayrı bir alem, Avrupa Birliği desen dağıldı dağılıcak sanki. Ortadoğu'ya hiç girmiyorum, giren girdi zaten...

- E ben naapiyim be kızım? Hadi sen konuşmanın sonuna doğru "Yok anam yok bu dünyaya çocuk mocuk getirilmez" diyip mevzuuyu bağlıycan. Ya ben naapiyim? İki tane getirmişim bi kere... Şuna baksana, sabahtan beri moralını düzelticem, güldürücem diye nelikler yapıyorum. Bişi söölicem Sıdıka, dünya ben seni doğururken de iyi diildi yavrum. Dünya hiç bi zaman iyi olmaz; sen iyi ya da kötü olursun. Naabacan? Sevdiğine sarılıcan... Geh... Gel anasının boncuk gözlü kızı... Gel seni bi mıncırıyım... Kız gelsene... Sevicem diyorum, valla terlik atmıycam... Lan... Ay iyice manyak oldu bu da be... Kız dünya bi tek sana mı kötü geri zekalı... Aman iyi sen bilirsin. Az sonra gelirsin ama "Anne anne, tombiklerini seviyi mi" diye... Ozman da ben sevdirmiycem "Dünyanın dengesine moralım bozuluyo" diycem... Görürsün...

Not: Yavaş Tren- Kitapçılarda...

info@ozlemozdemir.net / twitter: @ozlemozdemir

Özlem Özdemir

Cumhuriyet'in ilk kadın öğretmenlerinden Fatma Rafet Angın

Öncü kadınlarımızı yazmak bana düşündüğümden de heyecan verici bir yolculuk oldu. Çoğunun adının bile bilinmediği bu kadınların yaşadıkları hayat, yaptıkları, azimleri ve Cumhuriyet'in ne büyük bir ideal olduğunu her seferinde bir kez daha görmek beni adeta büyülüyor. Onların hayatına yaptığım yolculukta, insan ve memleket sevgileriyle çalışmaları yılgınlığımı atmamı sağlıyor. Yani hala görevlerini yapmaya, aydınlatmaya devam ediyorlar... Bu ay 30 Ocak ölüm yıldönümü olması vesilesiyle ilk kadın öğretmenlerimizden Fatma Refet Angın'ı yazdım. Ülkece aydınlık bir yıl temennisiyle…

Türkiye Cumhuriyeti tarihinin ilk kadın öğretmenlerinden biri olan Fatma Refet Angın, 18 Mart 1915'de Gelibolu'da Emniyet Amiri Hafız Şerif Bey ile Halime Hanım'ın üç çocuğundan en büyüğü olarak dünyaya gelir. Babası bir Kuvâ-yi Milliye üyesidir. Mustafa Kemal'in arkasından Anadolu'ya gidip orta cephede üç yıl savaşmıştır. İlk okul denemesini mahalle mektebinde yaşayan Angın, bu sistemdeki eğitime ancak iki gün dayanabilir. O 8 yaşındayken Cumhuriyet'in ilanıyla çıkarılan Tevhid-i Tedrisat Kanunu'ndan sonra Gelibolu'da açılan ilk okul Cumhuriyet Mektebi'ne üçüncü sınıftan başlar, bir yıl sonra da bitirir.

Hayatını Mustafa Kemal değiştirdi

Mustafa Kemal Atatürk Refet Angın'ın hayatını değiştirir. Çocuk yaşta öğretmen olmaya karar vermişse de tarih öğretmeni olmaya Atatürk'ün nasihatiyle karar verir. Zaten hayatı boyunca onunla sık sık karşılaşacak şanslı insanlardan biridir.

2 Eylül 1928'de, Harf İnkılâbı gezisinde Gazi Mustafa Kemal Paşa Gelibolu'ya da uğramıştır. Karşılamada çocuk Refet, Gazi'ye bir buket sunarken tökezleyip düşer. Gazi, onu yerden kaldırır ve iki yanağından öperek, *"Acıdı mı kızım?"* diye sorar. Refet, *"Hayır, acımadı"* der. Gazi, yanındakilere *"Bunun ayağına dikkat edin"* diye emir verir ve sonra Refet'e *"Büyüyünce ne olacaksın çocuk?"* diye sorar. Refet, *"Öğretmen"* diye cevap verir!

24 Aralık 1930'da Edirne'de okulları gezen Gazi, Kız Öğretmen Okulu'na da uğrar ve sınıflarda dersleri dinler. Refet, ikinci karşılaşmalarında bu sefer bir öğretmen adayı olarak okul adına Gazi'ye buket verecektir. Buketi verdikten sonra, *"Aziz Paşa'm! Türk yurdunun sınır kapısı olan Edirne'ye ve memleketimize gelişiniz bizi çok sevindirdi. Arkadaşlarım adına size hoş geldiniz, diyor ve bu buketi sunuyorum. Lütfen kabul buyurun Paşa'm! Size öğretmen olmak için söz vermiştim. Ve işte öğretmen adayı olarak karşınızdayım,'* der.

Gazi, buketi alır ve sonra aralarında şöyle bir konuşma geçer:

Gazi: *"Evet hatırladım. Sen Gelibolu'da düşen küçük kız değil misin? Söyle bakalım, ne öğretmeni olmak istiyorsun?"*

Refet, bir an yanındaki öğretmenlerine bakar ve der ki: *"Matematik öğretmeni olacağım."*

Gazi: *"Hayır, sen matematik öğretmeni değil, tarih öğretmeni olacaksın."*

Refet: *"Emredin Paşa'm, ama neden?"*

Gazi: *"Ha, bak, ben seni küçükken tanıdım. Sen, o zaman küçüktün; yine iki lâf etmesini biliyordun. Şimdi de seni seçtiklerine göre, sende bir şeyler var. Görüyorum ki çok okuyorsun ve güzel konuşuyorsun. Onun için sen, tarih öğretmeni ol. Çünkü nesillere tarihlerini öğretmek en önemli vazifedir."*

Refet Angın işte böyle tarih öğretmeni olmaya karar verir ve 1932'de Edirne Kız Öğretmen Okulu'nu bitirir. Açılan Gazi Terbiye Enstitüsü Tarih Bölümü'nü kazanır. Aynı zamanda Dil Tarih ve Coğrafya bölümüne de kaydını yaptırır. 1936 yılında iki okuldan da başarıyla mezun olur. 17 Eylül 1936'da Gelibolu Ortaokulu'nda tarih öğretmeni olarak göreve başlar. Dolmabahçe Sarayı'ndaki İkinci Türk Tarih Kongresi'ne katıldığında da Atatürk ile karşılaşır. Bu karşılaşmalarını Refet Angın şöyle anlatıyor:

"20–25 Eylül 1937 tarihleri arasında yapılan İkinci Türk Tarih Kongresi'nde delege olarak bulunuyordum. Dolmabahçe Sarayı'nda Kongre çalışmaları devam ederken Afet İnan, beni bir gün Atatürk'e şöyle tanıttı:

'Size, çiçeği burnunda bir tarih öğretmeni tanıtmak istiyorum." Atatürk, bu söz üzerine dedi ki: 'Çocuk, sen geç kalmışsın; ben, onu tanıyorum.'

Ben de 'Paşa'm, ben emrinizi yerine getirdim ve tarih öğretmeni olarak emrinizdeyim.' dedim.

Atatürk: 'Bak, öğretmen olmak kâfi değil; görev şimdi başlıyor. Şunu iyi bil ki çok iyi öğretmen olacaksın. Çok okuyacaksın. Sen, zaten okuyorsun; ama daha çok okuyacaksın. Talebelerini çok iyi yetiştireceksin. Onlara, Kurtuluş Savaşı'nı çok iyi öğreteceksin. Ve bu arada Çanakkale Savaşları'nı sakın unutma' dedi.

Refet: 'Efendim, biliyorsunuz, ben Geliboluluyum.'

Atatürk: 'Evet, biliyorum. Bak, çocuk; bunu neden söylüyorum? Bizi, bu günlere getiren Çanakkale Savaşları'dır. Ezkaza biz onu kaybetse idik, bugün hür dünya camiası yoktu,' diye konuşmasına devam etti.

Ben 'Tamam, Paşa'm. Emredersiniz" şeklinde karşılık verdim.

Atatürk, sözlerine şunları da ekledi: 'Bak, çocuk; sana bir şey daha söyleyeceğim. Devrimleri ve ilkeleri yaşatacaksın. Gerektiğinde mücadele edeceksin. Sakın ha, unutma!'

Ben 'Paşa'm, nasıl unuturum? Cumhuriyeti nasıl kazandık? Siz, Yüce Kahraman Atatürk'sünüz' diye cevap verdim.

Atatürk, sözlerini şöyle bitirdi: 'Biliyorum; ama yine unutma diyorum. Biliyorsun ben aynı zamanda öğretmenim.'"

Uğur Mumcu öğrencilerindendi

Refet Angın, bu öğütleri hiç unutmadan 90 yaşına kadar çalışmaya devam eder… Biga Ortaokulu, Bursa Kız Lisesi'nde tarih öğretmenliği yaptıktan sonra Antalya Kız Meslek Lisesi Müdürü olur. Hasanoğlan Köy Enstitüsü Yüksek Kısım Şefliği, Gaziantep, Balıkesir Kız Meslek Lisesi müdürlüklerinde de bulunur. - yılları arasında Bahçelievler Deneme Lisesi müdürlüğünü görev yaptığında öğrencileri arasında Uğur Mumcu da vardır. Daha sonraki meslek hayatını 'da sürdüren Angın, İstanbul Rüştü Uzel Kız Meslek Lisesi ile Ortaköy Zübeyde Hanım Kız Meslek Lisesinin kuruluş çalışmalarında da bulunur.

İlk 24 Kasım'da Yılın Öğretmeni

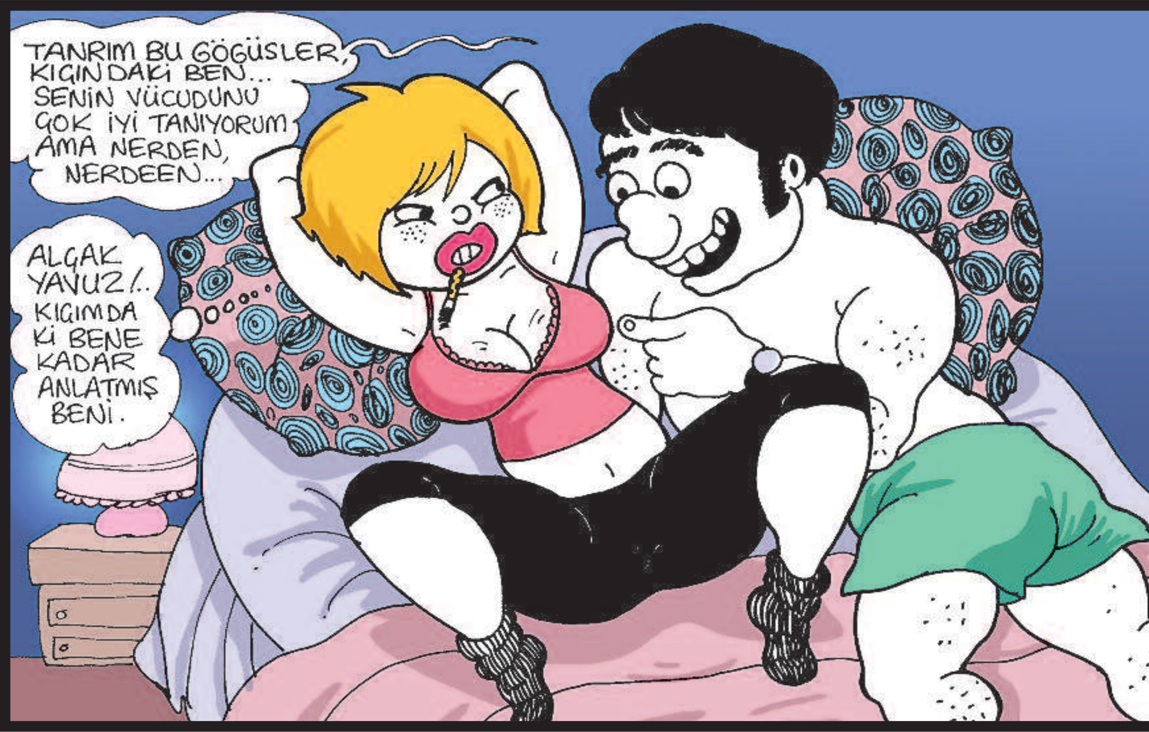
Refet Angın, Atatürk'ün 100'üncü yaş kutlamalarında görevlendirilir. 12 Eylül Askeri darbesinin ardından 24 Kasım'ın Öğretmenler Günü olarak belirlenmesi sonucu, İlk Yılın Öğretmeni seçilir. 'de emekli olan Refet Angın, özel anlaşmayla görevini 24 yıl boyunca sürdürür. Çalışmaya ve idealine öyle bağlıdır ki, *"Erken emekli olanları anlamıyorum, 90 yaşında da çalışıyorum. Gençlere her şeyden önce insanlığı öğretmem lazım, benim malzemem insan. Bugünlere nasıl geldik, Çanakkale Destanı'nı nasıl kazandık, Cumhuriyet'i nasıl kurduk? Ben sizi bunlarla donatmazsam bir şe yaramam,"* demiştir.

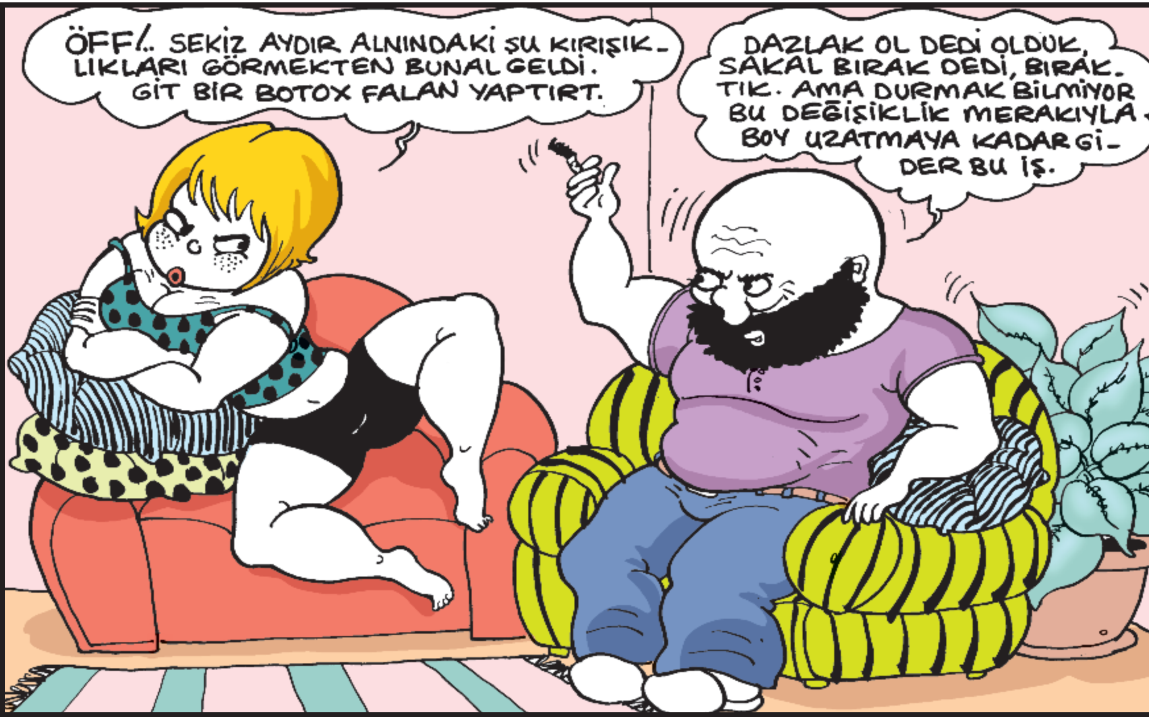
29 Haziran 2006'da Yıldız Teknik Üniversitesi senatosunun aldığı kararla onursal doktora unvanına layık görülür. Milli Eğitim Bakanlığı'nda Bakanlık Danışmanı olarak görev yapar. Ayrıca İstanbul Kağıthane'de adına kurulmuş bir ilkokul vardır. Ayrıca Hayat Bilgisi dizisinin bir bölümünde Afet Güçverir'in öğretmeni olarak karşımıza çıkmıştır.

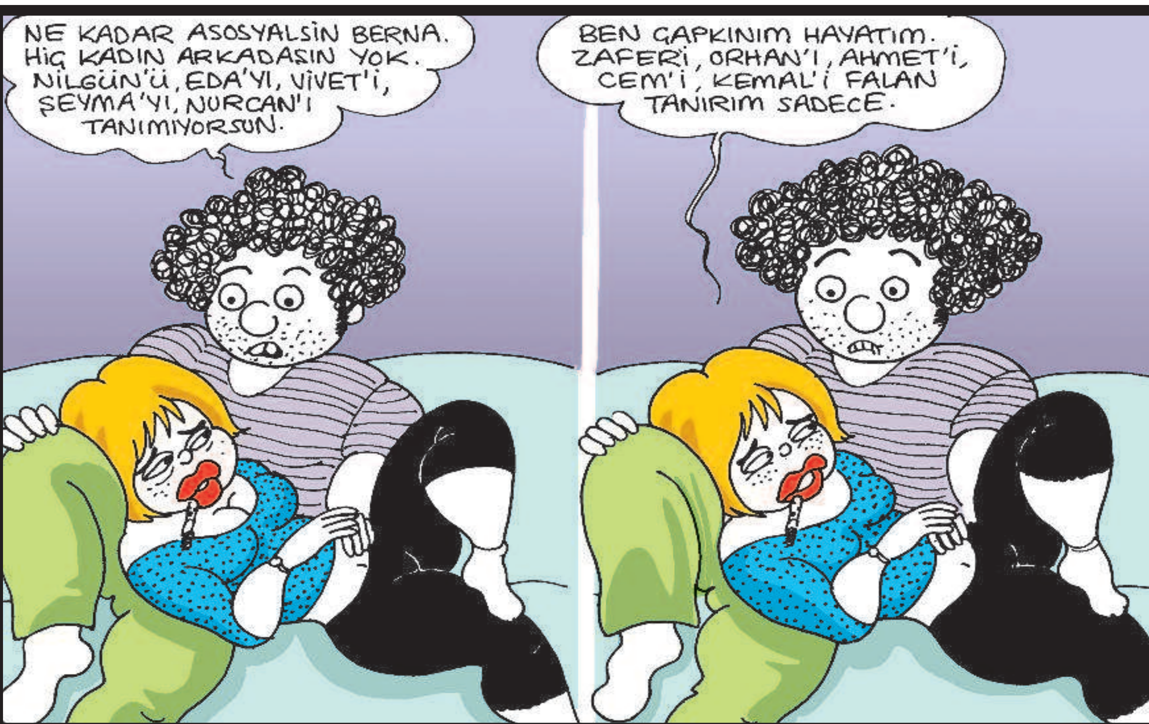
30 Ocak 2010 tarihinde Cumhuriyetin ilk kadın öğretmenlerinden Fatma Refet Angın, 95 yaşındayken hayata gözlerini yumar. Ortaköy mezarlığında edebi istirahatine devam etmektedir… Hayata gözlerini yummadan önce öğrencilerine vasiyeti şudur: *"Onlar da benim onları yetiştirdiğim gibi, kendilerine göre mükemmel insanları yetiştirsinler."*

KÖTÜ KIZ

Ramize Erer

Kütahya Belediyesi'nin dağıttığı 'EVLİLİK VE AİLE HAYATI' adlı kitapçık elimize geçti.

İşte bazı maddeler:

• Çalışma hayatı kadının kocasına karşı cinsel görevlerini olumsuz etkiler. Yorulabilir, başı ağrıyabilir.

• Erkeğin reisliğine itaat etmeyen kadın dövülebilir. Bu kadına ilaç gibi gelir. Mide bulantılarını baş ve boyun ağrılarını keser. Böbreklere çalışırsanız kumu varsa düşürtür.

• Çok eşlilik yararlıdır hatta huysuz karısı olan erkek kadını boşayıp başka bi erkeğin başına tebelleş etmek yerine ikinci bir eş alıp ilk karının başına tebelleş ederse bu ilk eşin rekabet duygularını harekete geçirir. Sizce de bu daha faydalı olmaz mı? Hatta mesela ikinci kadına alacağı bir pırlanta tek taş ilk kadını önce kudurtsa da sonra dize getirir. Romatizma ağrıları varsa düzeltir.

• Evin erkeği öfkelendiğinde evin hanımı hemen susmalı, özür dilemeli kocasının ayaklarını öpmeli ayak parmakları arasında kir varsa işaret parmağıyla kirleri çıkartmalıdır.

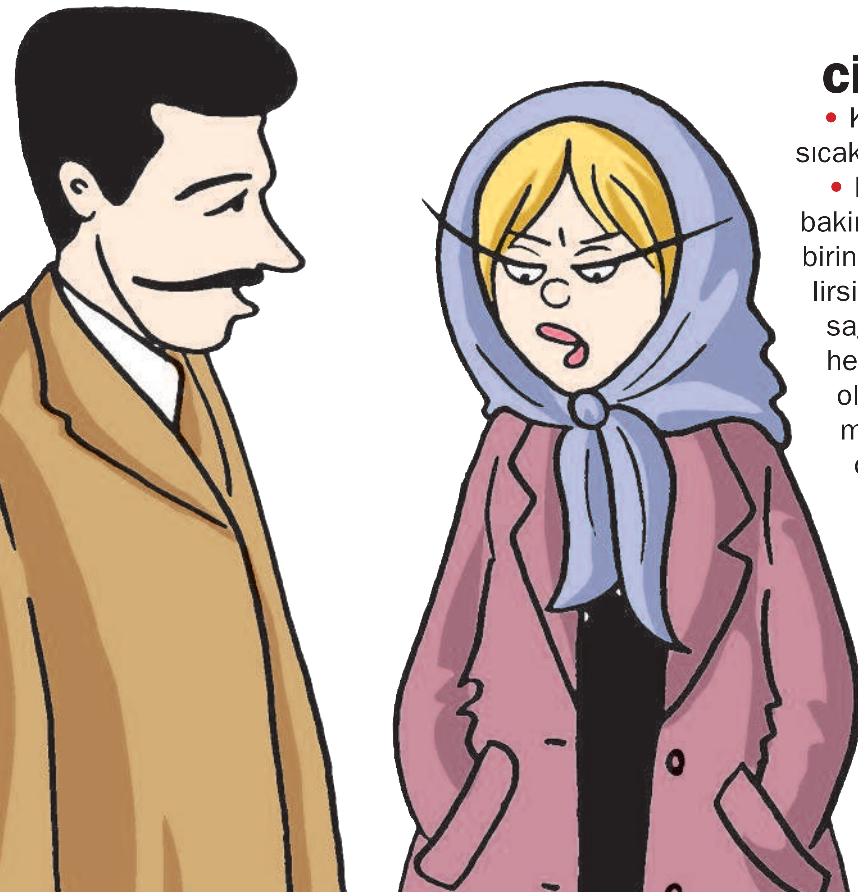
• Kadının çalışması faydasızdır. Karı parası zaten yenmez.

• Çalışan her 2 kadının 5'i tacize uğrar. O da çalışmasaymış. Tayyör giyen tecavüzcüyü çağırır. Öğretmen çorabı gel beni elle der.

• Kadın ev işinde ve kocasının hizmetini görmede maharetli olmalıdır. Kocasının klozet kenarına damlattığı sidikleri hipoyla ovmalı, her akşam en az 3 çeşit sıcak yemeği kocasının kursağından akıtmalıdır. Sofra kalkmadan çay suyunu koymalı, kocişkosu lavaboya gidip yorulmasın diye sabunlu bir bez hazırlayıp kocasının bıyıklarına bulaşan yağları silmelidir.

• Kocası tarafından dövülen kadın hemen gidip rahat bişeyler giymeli (mümkünse tül, dantel, organze insanda seks çağrışımı yapan kumaşlar) kocasına kahve ikramına başlamalı yanında lokum sunmalıdır.

• Erkek karısını düğüne gitmekten men edebilir. Düğünde oynayan kadının kıçına hoplayan memelerine herkes bakar 31 malzemesi toplar e bu hoş olmaz.

CİNSEL YASAKLAR

• Kadın ölü gibi soğuk ve katı durmamalı, sıcak ve çevik mümkünse antrenmanlı olmalıdır.

• Doğurgan ve sevimli kadınlarla evlenin ama bakire olsun. İmkanınız varsa 3 tane kadın alıp birini doğurgan birini sevimli birini bakire seçebilirsiniz. Siz yine de 3'ünü de bakire alın, işiniz sağlam olsun. Deodorant alırken en öndeki herkes tarafından denenmiş kapağı açılmış olanı alır mısınız? Tabii ki hayır arkadan ellenmemiş seçersiniz. Kadın da deodorant gibidir.

• Cinsel ilişki sırasında kadın arzulu olmazsa çocuk ahmak olur. Seme gibi dolanır.

• Cinsel ilişki sırasında konuşulursa çocukta kekemelik olur.

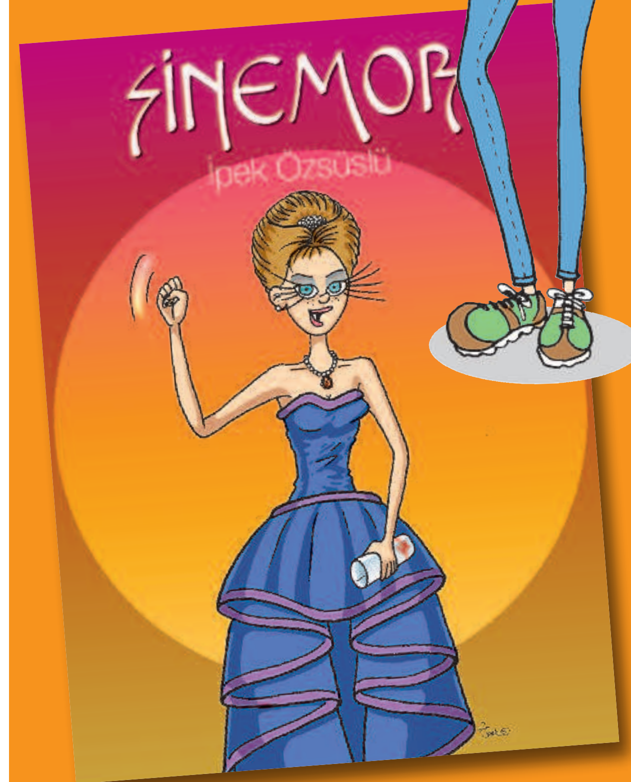
• Cinsel ilişki sırasında inlenirse çocuk inlek olur.

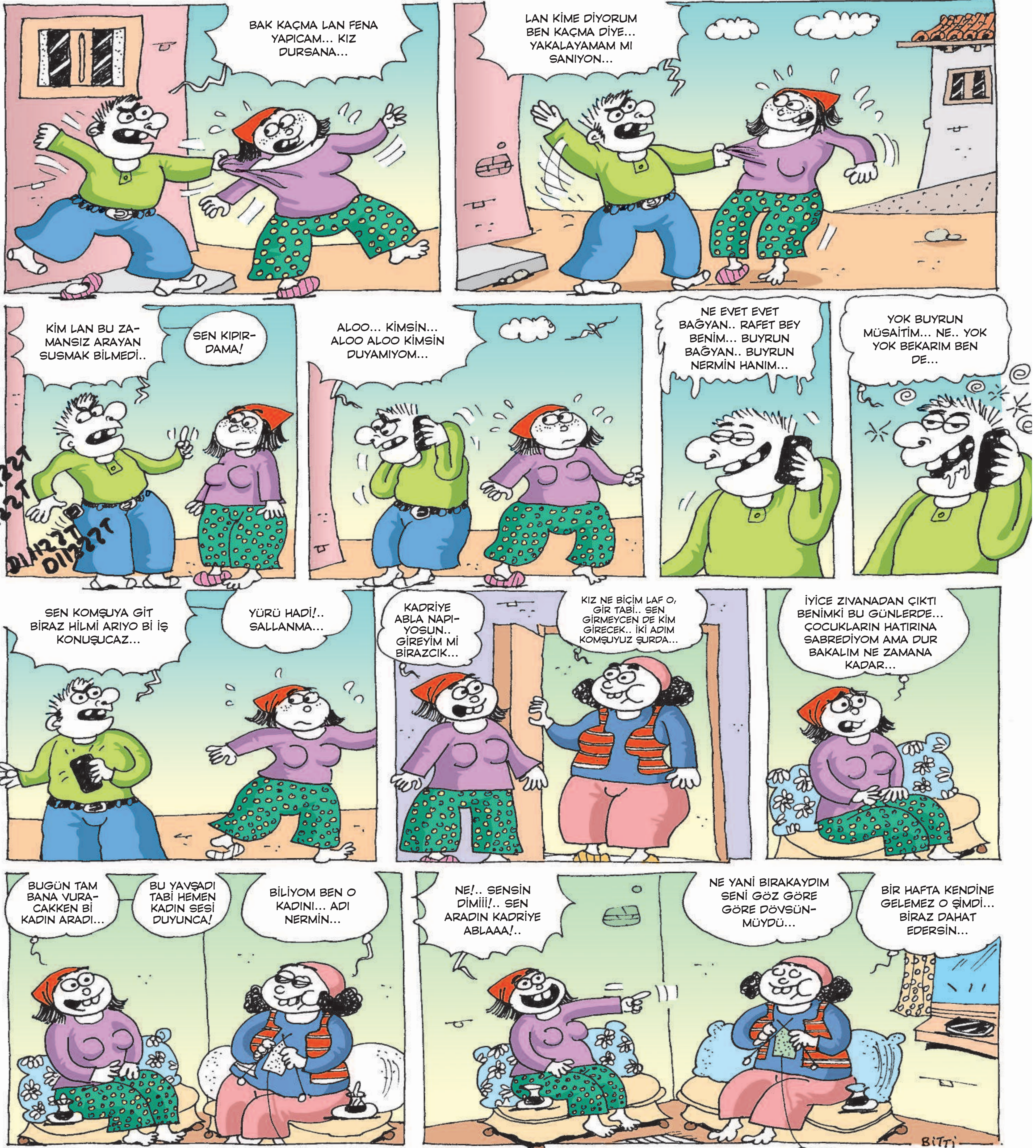
Yeşilçam'a adanmış bir anıt...

Son yarım yüzyılın en sinematografik albümü

Tüm satış noktalarında

BAK KAÇMA LAN FENA YAPICAM... KIZ DURSANA...
LAN KİME DİYORUM BEN KAÇMA DİYE... YAKALAYAMAM MI SANIYON...
KİM LAN BU ZA-MANSIZ ARAYAN SUSMAK BİLMEDİ..
SEN KIPIR-DAMA!
DIZZT DIZZT DIIIZZT DIIZZZT
ALOO... KİMSİN... ALOO ALOO KİMSİN DUYAMIYOM...
NE EVET EVET BAĞYAN.. RAFET BEY BENİM... BUYRUN BAĞYAN.. BUYRUN NERMİN HANIM...
YOK BUYRUN MÜSAİTİM... NE.. YOK YOK BEKARIM BEN DE...
SEN KOMŞUYA GİT BİRAZ HİLMİ ARIYO Bİ İŞ KONUŞUCAZ...
YÜRÜ HADİ!.. SALLANMA...
KADRİYE ABLA NAPI-YOSUN.. GİREYİM Mİ BİRAZCIK...
KIZ NE BİÇİM LAF O, GİR TABİ.. SEN GİRMEYCEN DE KİM GİRECEK.. İKİ ADIM KOMŞUYUZ ŞURDA...
İYİCE ZIVANADAN ÇIKTI BENİMKİ BU GÜNLERDE... ÇOCUKLARIN HATIRINA SABREDİYOM AMA DUR BAKALIM NE ZAMANA KADAR...
BUGÜN TAM BANA VURA-CAKKEN Bİ KADIN ARADI...
BU YAVŞADI TABİ HEMEN KADIN SESİ DUYUNCA!
BİLİYOM BEN O KADINI... ADI NERMİN...
NE!.. SENSİN DİMİİİ!.. SEN ARADIN KADRİYE ABLAAA!..
NE YANİ BIRAKAYDIM SENİ GÖZ GÖRE GÖRE DÖVSÜN-MÜYDÜ...
BİR HAFTA KENDİNE GELEMEZ O ŞİMDİ... BİRAZ DAHAT EDERSİN...
BİTTİ

HAYAT BAZEN TATLIDIR

İpek Özsüslü

Herşey pahalıyken...

ÇOK GÜZEL YAA.. AMA PAHALI... DEĞER Mİ ACABA BU PARAYA?!

ÜF ALİİM YA.. Bİ KERE-DEN BİŞEY OLMAZ... ALMASAM MI?.. YOK YOK ALİİM...

KABİN

Birden güneş doğduğunda...

%40 İNDİRİMİ VAR... ETİKET UNUTULMUŞ...

OLLEY!! SÜPER OLDU BU!

Deli gibi aradığın...

NERDE BU GÖZLÜK YAA... KAFEDE Mİ UNUTTUM ACABA?!?

AY DELİRİCEM.. YOK YOK.. YOK..

Burnunun üstünde çıktığında...

Ve bazen ufak tefek kötülükler yaptığında...

İŞLEMELERİ ÇOK GÜZEL.. AMA ALMİCAAM, İHTİYACIM YOK!

YOK.. YOK.. ALMAMALIYIM!!

BEN ALMIYOSAM KİMSE ALMASIN.. DUR ŞUNU ARKALARA SAKLAYAYIM.. BELKİ KARAR DEĞİŞTİRİRİM GELİR BURADAN ALIRIM...

Çizerken dinledim, okurken dinleyin: Zeki Müren - Hayat Bazen Tatlıdır :) İpek

Ezgi Aksoy
aksoyezgi@gmail.com

Standing Rock'ın Kadınları

Dakota Boru Hattına Karşı Dişil Direniş

Ocak ayında kadınlar, Amerika'nın başkenti **Wahsington**'da büyük bir yürüyüşe gerçekleştirecekler. Bu yürüyüşe 300 bin civarında kadının katılacağı tahmin ediliyor ve bu kadınlar, yürüyüş bildirilerinde **Standing Rock**'taki direnişe de gönderme yapıyorlar. Yerli halkların hakları ve insan hakları için, demokrasi adına düzenlenilecek olan yürüyüş, Amerika'da sadece kadınların katılacağı büyük bir buluşma olacak. Başka bir deyişle, Standing Rock'ta, Dakota boru hattına karşı direnen kadınlara omuz verecekler. Yerli kadınlara, siyah ve kahverengi insanlara, Müslüman azınlıklara ve LGBT bireylere...

Amerika ülkesi, bir süredir tarihinin en görkemli direnişlerinden birine tanıklık ediyor. Bu, çok uzun zamandır hiç gerçek bir direniş görmemiş sahtelikler diyarı Amerika'nın en sahici duruşlarından, direnişlerinden, meydan okumalarından biri ve nesli tükenmekte olan kudretli bir kartal gibi her daim dimdik duran kızılderililerin belki de son "**hayalet dansı**". Amerika topraklarının ilk misafirlerinin yani. "Gerçek sahipleri" demiyorum, çünkü bana göre toprağın gerçek ya da sahte, sahibi yoktur. Ama onlara toprağın gerçek koruyucuları ya da savunucuları denebilir.

Standing Rock'taki yerli direnişi, son zamanların en dürüst, en saf ve en ilham verici direnişlerinden biri oldu. Şimdilik direnişe bir kış molası verilmiş gibi duruyor, ancak direniş ruhu sönmüş değil. Standing Rock direnişinin en büyük aktörleri ise, kadınlar. Gelecekleri, yaşam alanları ve suyun selameti için, hayatlarını dahi riske atan kadınlar...

Standing Rock'taki yerli direnişi, son zamanların en dürüst, en saf ve en ilham verici direnişlerinden biri oldu.

Direniş boyunca pek çok dergi ve gazete, yerli kadınlarla röportajlar yaptılar. Bu röportajlarda en çok dikkat çeken ve altı çizilmesi gereken nokta, yerli kadınların toprağın bir kaynak olmadığına vurgu yapmasıydı. Yerli kadınlara göre toprak kullanılacak bir kaynak değil, düzgün bir ilişki geliştirilmesi gereken bir varlık idi ve ruhu vardı. İncitilmemesi gereken bir ruhu. Kadınlar, "bizler onun hizmetkarı olmalıyız, toprakla iyi ilgilenmeliyiz" diyorlardı. Lakota yerlisi **Parlak Işık**, "**Kadınlar suyun ve tüm yaşamın koruyucularıdır. Erkekler bizim savunucularımızdır**" diyordu.

Standing Rock Rezervasyonunda yaşayan yerliler için bölgenin bir diğer önemi de, kutsal mezar alanı olması ve törenlerin yapıldığı özel bir yer olması. Zira Lakota yerlileri, son derece spritüel insanlar ve dua enerjilerinin bölgenin enerjisini etkilediğine inanıyorlar. Bu enerji frekansları arasında sevginin özel bir yeri var ve kadınlar, bu anlamda da çok önemliler. Çünkü hayatın ve sevgi enerjisinin koruyucusu oldukları düşünülüyor.

O kadınlar ki, onlara plastik mermiler ve eğitimli köpeklerle, biber gazı ve tazyikli suyla saldıran güvenlik görevlilerin çocukken yaşamış olabilecekleri travmalar için oturum yapanlar. O kadınlar ki, o güvenlik görevlilerinin istismara uğramış olabileceklerine ihtimal verip onların ruhlarının kurtuluşu için dua edenler. Onlar ki, Amerikan direniş tarihine dişil bir işaret, bir oya kazıyanlar. Bir ilmek atan kadınlar. Çünkü Parlak Işık'ın da dediği gibi, "**umut kadınlarla beraberdir**" ve Standing Rock direnişi, dişil enerjili, yapıcı ve üretken bir direniştir.

Dakota Boru Hattı Protestolarının Seyri

Söz konusu protestolar, Amerika'nın **Kuzey Dakota** eyaletinde yapılması planlanan boru hattının yerli rezervasyonu topraklarından geçmesi söz konusu olduğu için başlamıştı. Dakota boru hattı, Kuzey Dakota eyaletini çaprazlama bir şekilde boylu boyunca ortadan ikiye yaracak ve tam olarak 1886 km kadar devam edecekti. Büyük bir kısmı tartışmalı bir şekilde 2016'nın ortalarında birmiş olan boru hattı, **Kuzey Dakota**'daki Bakken petrol yataklarından **Güney Illinois**'e kadar uzanacak ve petrol taşıyacaktı.

Bu yol üzerinde de **Missouiri** ve **Mississippi** nehirlerini kesecek ve **Oahe Gölü**'nün altından geçecekti. Bu göl ve nehirler de **Standing Rock Yerli Rezervasyonu**'na hayli yakın bir bölgede bulunuyordu.

Yerliler, doğal olarak, kendilerine bırakılmış bir avuç toprağı savunmak istediler. Üstelik boru hattının geçtiği güzergehtaki içme suyu kaynaklarının da kirleceğini iddia ediyorlardı. Ayrıca boru hattının geçmesinin planlandığı güzergahta kadim ve kutsal mezar alanları bulunuyordu ve bunu geçişi, kutsallarına bir saldırı olarak algıladılar. İçme suyunun kirlenmesi konusunda benzer bir endişeyi, çevreciler de paylaşıyordu. Bunun üzerine 2016 yılının Nisan ayında başta Standing Rock yerli rezervasyonunda ikamet eden yerliler olmak üzere, pek çok

Direniş, Amerika'da yerli ruhunu ve hippi düşüncesini yeniden canlandıran bir hareket olarak pek çok kişiye ilham verdi. Dünya çapında çevreci örgütler arasında yankı uyandırdı.

çevreci ve sağduyulu insan direnişe geçtiler. Ancak Direnişi büyük ölçüde yerli rezervasyonunda ikamet eden kadın Siu önderi **La Donna Brave Bull Allard**'ın ilk adımı atması başlatmıştı.

La Donna Cesur Boğa, rezervasyonun içinde direnişin kalbi ve kültürel merkezi olması için bir kamp kurmuş ve ruhani direnişi bu kamptan yürüteceğini duyurmuştu. İlerleyen günlerde La Donna Cesur Boğa'nın direnişine katılım hızla büyümüş ve Dakota Boru Hattı direnişi, son yılların en önemli direnişlerinden biri olarak tüm dikkatleri üstüne çekmişti.

Temmuzda Siu yerlileri boru hattını inşa etmeye çalışan şirkete dava açmak istediler, ancak dava Eylül ayında reddedildi. Bunun üstüne Standing Rock'ta süren direniş yeni bir boyut daha kazandı ve direnişçiler yürüttükleri mücadeleyi daha da sahiplendiler. Direniş, Amerika'da yerli ruhunu ve hippi düşüncesini yeniden canlandıran bir hareket olarak pek çok kişiye ilham verdi. Dünya çapında çevreci örgütler arasında yankı uyandırdı. **Amazon** bölgesinin bilge şamanlarından dahi destek gördü.

Direniş boyunca Standing Rock Yerli Rezervasyonunda son derece epik sahneler de yaşandı. Amerikan gazilerinin direnişe destek vermek için Standing Rock'a gelişleri ve diz çöküp Amerika'nın kızılderililere karşı işlediği soykırım suçu için yerlilerden özür dilemesi, kuşkusuz direnişin en duygusal anlarından biriydi ve hayli tarihi bir andı. Öte yandan polisin durmak bilmeyen saldırıları altında direnen kızılderililerin çelik gibi iradesi de dünyanın gözünden kaçmıyordu. Polis plastik mermi ve tazyikli su kullanıyor, yerliler ise kimi zaman at sırtında, kimi zaman da yalınayak direniyordu. En son Kasım ayında dondurucu soğukta direnişi sürdüren yerlilere polis tazyikli su ile karşılık vermiş ve birçok direnişçi hipotermi nedeniyle hastaneye kaldırılmıştı.

Öte yandan tüm bu dönem boyunca, rezervasyonun bazı ileri gelen isimleri, önder niteliği taşıyan kişilikler de tutuklanmış ve direnişe destek vermeleri engellenmişti. Pek çok sivil kuruluş, Standing Rock'ta yaşanan şiddete dikkat çekiyordu, ancak şirket yetkilileri ve polis, pek geri adım atmak niyetinde değilmiş gibi duru-yordu.

Amerika'nın **Seattle** ve **Denver** gibi şehirlerinde Standing Rock direnişine destek yürüyüşleri de düzenlendi. Ayrıca 19 başka şehirde daha Standing Rock direnişine

destek bildirileri yayınlandı. Bu sırada protestoculara müdahale etmeyi reddeden polisler de oldu ve direnişçilere katıldılar. Çatışmalar, en çok **Şükran Günü** döneminde şiddetlendi. Çünkü Şükran Günü yerlilerin kolonicilere yardım eli uzatmasını, ancak bu yardım elinin onlara daha sonraları sistematik şiddet olarak dönmesini sembolize ediyordu.

Kasım ayı, hem protestoya desteğin, hem de muhalefetin en çok yükseldiği ay oldu ve Aralık ayında projenin durdurulduğu açıklandı. Ancak bunun nihai bir karar olmadığı ve protestolara müdahale etmenin kış şartlarında mümkün olmaması nedeniyle, bu kararın geçici olarak verildiği iddia edildi. Zira yeni başkan seçilen **Donald Trump**'ın Dakota boru hattı projesiyle ilgili ısrarcı olacağı ve hatta Trump'ın yerli topraklarını kamulaştırmayı dahi düşündüğü söyleniyordu. Başka bir deyişle, önümüzdeki mevsim Standing Rock direnişi yeniden alevlenirse, bu kimse için sürpriz olmayacak.

La Donna Brave Bull Allard Diyor ki...

"Benim adım Ladonna Brave Bull Allard. Standing Rock Siu Kabilesinin bir üyesiyim. Fort Yates, Kuzey Dakota'da yaşıyorum.

Ben bir melezim, size bundan bahsetmeliyim.

Jamestown Vadisi'nden Ihunktonwan. Ve yani biz beyaz adam gelmeden önce Jamestown Vadisinde yaşadık. Ve sonra diğer tarafta, Lakotalar, Hunkpapa ve Blackfeet halkları, daha batıda yaşadılar. Burada nehir boyunda yaşamadılar. Rock Creek, Lemon, Güney Dakota ve Black Hills'in kuzeyinde yaşadılar. Mandan ve Arikara gidene kadar, nehir boyuna gelmemiştik.

Lewis & Clarke bu bölgeye geldiğinde, Arikan ve Mandan halkları burada yaşıyorlardı. Burası onların yerli topraklarıydı. İki bölümden de geldiğimden, Ihunktonwan kabilesi daha yerleşikti. Yukarı Yankton halkları olarak büyük bahçeler, tarlalarca balkabağı, mısır ve kabak ektik. Yılda dört kez yer değiştiren köylerimiz yoktu; yaz köyü, kış köyü, av köyü gibi. Yani Lakotaların hep yaptığı göçebe köylerimiz yoktu. Daha yerleşiktik. Lakotalar bufalo avcısıydı, toplayıcıydı, ama aynı zamanda çiftçiydiler. Bazı durumlarda Ihunktonwan halkının yaşadığı yeraltı evleri vardı, Mandan halkı öldükten sonra hepsi terk edildi. Lakotalar, ovalarda yaşardı. Bufalo avcısı ve

toplayıcı olarak, zamanlarının çoğunu bufalo, geyik, antilop arayarak geçirirlerdi. Bir zamanlar bu topraklarda, gözün alabildiğince ayılar, dağ aslanları, geyik, antilop ve bufalolar vardı. Burada olan bir başka şeyse, ormanlarımız vardı. Uzun zaman önce, ağaçlarımız vardı. Yani hayat başka türlüydü o zamanlar.

Uzun zaman önce, kadınlar, bahçeciliğin başındaydılar. Ama eski insaların erkeklerin bile yardım ettiğini anlattıklarına tanık oldum. Eğer iş kadınlar için çok zorsa, erkekler gelir ve yardım ederdi. "Bu kadın işidir", "bu erkek işidir" diye bir algı yoktu. Yani bunu kadınlar yapar, ama yardıma ihtiyaçları olursa erkekler yardım eder gibi bir şeydi. Tıpkı çocukları büyütmek gibiydi. Erkekler her zaman kadınlarla birlikte çocuklarla ilgilendiler. Paylaşımcı bir ortam vardı. Jamestown Vadisi, bizim memleketimiz, şuanda Kuzey Dakota Eyaleti, Kuzey Dakota bölgesindeki bulunan en yüksek oranda insanlarımıza ait kutsal mezarlıkları barındırır.

Lakota tarzı yaşamda, göçebeydik. Durmaksızın hareket ederlerdi. Kadınlar, tipi* çıkarmak, tipi kaldırmak, tipi yapmak işinin başındaydı. Tipinin içindeki her iş onları ilgilendirirdi. Eğer ava çıkarsanız, et kadınlara aitti. Şuan yaşadığımızdan daha farklı bir ortamdı. Kadınlar toplayıcılık yapardı, ama aynı zamanda ticaret de yaparlardı. Ihunktonwan kabilesinin daha geniş bir ticaret ağı vardı. Nasıl diyorlardı, Lakotalar eski zamanların kabzımalı gibi bir şeydi. Çünkü Arikara'ya gider, mısır ya da balkabağı toplarlardı ve karşılığında onlara bufalo eti verirlerdi. Sonra Mandan'a gider ve "bu balkabaklarını Arika'dan aldık" derler ve Mandan'la değiş tokuş ederlerdi. Mandanlar, balkabakları karşılığında onlara çeşitli şeyler verirdi. Yani her zaman bu değiş-tokuş ağı vardı. Herkesin kabilenin içinde, bir yerden bir yere giden ve malları değiş tokuş eden, değiş-tokuştan sorumlu bir ailesi vardı.

Bir zamanlar bu topraklarda, gözün alabildiğince ayılar, dağ aslanları, geyik, antilop ve bufalolar vardı. Burada olan bir başka şeyse, ormanlarımız vardı. Uzun zaman önce, ağaçlarımız vardı. Yani hayat başka türlüydü o zamanlar.

Ben burada doğdum, burası benim evim. Bütün hayatım boyuncaCannonball Nehri'nde yaşadım. Mühendis ordularına mezarlıkların, tören alanlarının ve geleneksel alanların yerini göstermek için onlarla birlikte yürüdüm.

Telefonumu aldım, küçük bir video çektim ve onu Facebook'ta yayınladım. Lütfen yardıma gelin dedim. Ve insanlar geldiler. İnsanlar hala geliyorlar."

*tipi: geleneksel kızılderili çadırı.

Arzum Uzun
Instagram/arzumuzun

GÜDBAY 2016, ADINI ANMAYACAĞIZ!

Dünya ve insanlık tarihi açısından anomalilerle dolu bir yıl geçirdik.

Kendi küçük bireysel tarihim açısından konuyu irdelemek dahi istemiyorum.

Son anda fileye girmeyen basket topu gibiydi.

90'da ard arda yenilen üç gol gibiydi.

Gururla podyumda yürürken ayağı kayıp düşen top model gibiydi.

En beğendiğin oğlanla buluşmuşken, dişinin arasında kalan maydonoz gibiydi.

Tam bu son, bundan sonrası ferah derken, daha kötüsünü bulmak gibiydi.

Olurken olmaz gibiydi...

Olmazken daha çok olmaz...

Bütün umutların tükenme yeriydi.

Dibin dibiydi.

Kayıpların, kazaların, göz göre göre ihmallerin, intihar gibi gidişlerin senesiydi.

Bu gece gülüyoruz, sabaha sağ çıkarız inşallah senesiydi.

Dur daha çok vurma ölecek yerim kalmadı senesiydi.

Herkes için bütün kabusların gerçek olduğu seneydi.

Kaçarak kurtulamayacağımız kadar sert geçti gitti içimizden.

Cehenneme kadar yolu var.

Tarihten silinse yeri var.

Şimdi ben, geçip giden bu acayip yıla ve hayatımda 2012 Aralık'ında başlayan kıyıma bir dur demek istiyorum.

Artık hiçbir şey beklemiyorum.

Öyle boş boş durup bakıyorum artık.

Ne olacak bilmiyorum.

Bilmek de istemiyorum.

İşin tuhaf yanı, bu kör düşüş, bu ölüme sıcak temas, insana tuhaf bir umut da yüklüyor aynı zamanda.

Hala devam edebildiğimiz için gurur duyuyorum.

Hala yaşıyor olduğumuz için mutluyum.

Hayat devam ettiği için umutluyum.

Büyük sözler, büyük beklentiler, büyük vaatler yok artık hayatımda.

Plan yok.

Proje yok.

Vaat yok.

Tuzak yok.

Gelişine yaşıyorum.

Hiçbir şey yapmadığım günlerde bile, yaşadığımı doya doya hissederek yaşıyorum.

Buna da şükür noktasına geliyormuş insan demek ki...

Buna da şükür diyorum.

Madonna bile yıldı 2016'dan.

Ben nasıl yılmayayım, sen nasıl yılmayasın kardeşim?

Pirince bile, George Michael bile sağ çıkamadı bu yıldan...

Bak sen hayattasın kardeşim.

Rihanna, manitayı (Drake) Jennifer Lopez'e kaptırıp Instoş'ta unfollow'u çaktı.

Sen nasıl eski sevgilinden dert yanmayasın kardeşim?

Ben bu satırları yazarken ve yılın bitmesine sadece dört gün kalmışken, kim bilir daha neler oluyor dünyanın dört bir köşesinde...

Yıl bitene kadar kim bilir daha neler olacak, düşünmek bile istemiyorum.

Türkiye köyünde...

Anayasa teklifi oylanıyor mesela komisyonda...

İşid'in yaktığı askerlerle ilgili hala açıklama yok...

Rize'de kaldırılan Atatürk heykelinin yeri değiştirilmiş sadece, oluşan tepkiyi önleyecek bir açıklama...

Yok.

Rus büyükelçiyi laps diye çekip vurdu adamın teki...

Fetö'cü dedik geçtik, onu teşkilatta kimin barındırdığına dair bilgi yok...

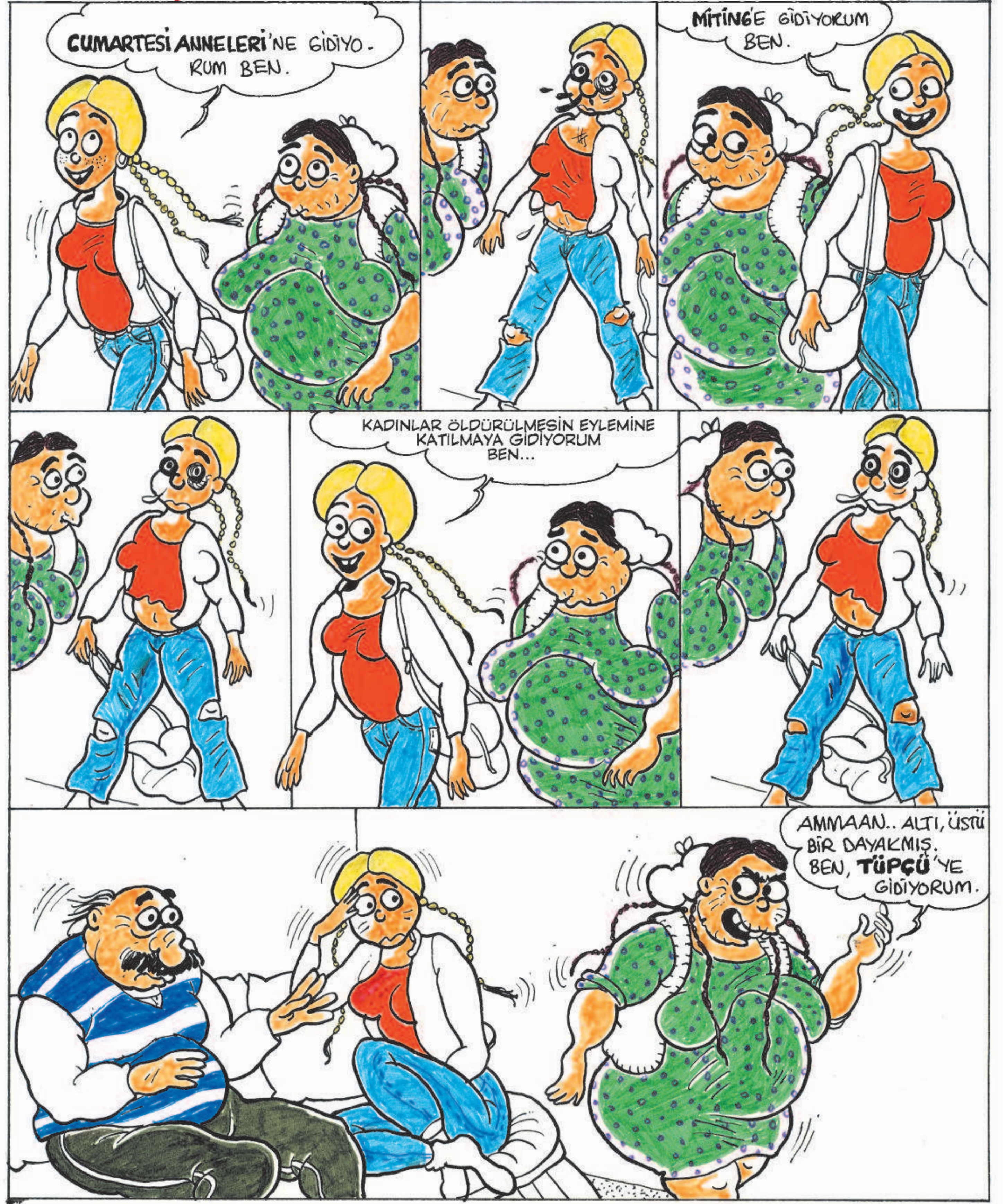
Yok oğlu yok.

Ama ne var biliyor musunuz?

Öğrenme isteğim de yok.

TÜPÇÜ

Ramize Erer

Bu yılı, giyinme odasında yere çıkarıp bıraktığım pijama gibi çıkarıyor, üzerinden atlayıp yeni yıla geçiyorum.

Zaman denilen gündelikçi kadın gelsin toplasın.

Bu yılı, tarihin kollarına bırakıyorum ben...

Aklı olan tarihçi, mantıklı bir yanını bulsun yazsın.

Çok da söyleyecek bir şey yok esasında...

Bitsin, gidelim...
Kalk gidelim.
Gidelim Kamuran.
Daha güzel günlere gidelim.

2016'DA KAYBETTİĞİM 5 ŞEY

1- Anneannem.

Anneannemi kaybettim. Ellerimle toprağa verdim. 85 yıl direndiği hayat hikayesinde sonunda vazgeçti. O bile bezdi gitti bu yıl.

2- Kendimden duyduğum şüphe.

Kendimden ve kararlarımdan duyduğum şüpheyi sonsuza dek kaybettim. Yine haklı çıktım. Hep haklı çıktım. Bir kere de haksız çıkmak istediğim bin tane kötü şeyde hep haklı çıktım.

3- Akıl sağlığım.

Son kalan akıl sağlığımı da aldı götürdü bu sene. Mis gibi deli çıktım. Bi sakinle bi durul ben! Demek ki iç huzurumu bulmak için delirmem lazımmış.

4- Erkeklerde dost olmaya inancım.

Yokmuş. Değilmiş. Gerçekten güzel bir kadınla dost olamıyormuş hiçbir erkek. Hep aklında kalıyormuş ya olursa ihtimali. Erkeklerle arkadaşlık etmeyi bıraktım.

5- Hayallerimdeki "insan"ın var olduğuna dair inancım.

Yokmuş öyle biri. Malum romancıyım ya ben... Çok büyük uydurmuşum. Karşılığını bulamadıkça üzülmüş, yorulmuşum.

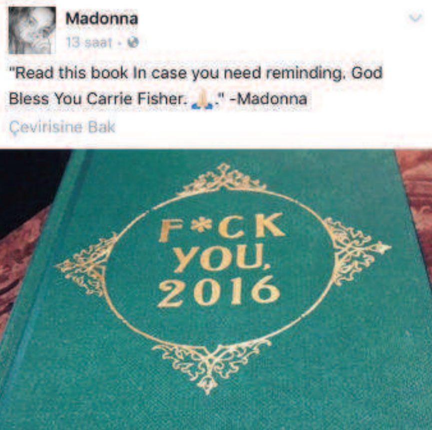
2016'DA KAZANDIĞIM 5 ŞEY

1- Yine de amin deme cesaretini

Olmayacağını bile bile yola düşmek, devam etmek ve her şeye rağmen, amin demek. Öğrenmek gerek.

2- İstediğim şey için savaşma gücünü

Güzel kız gururumu ayaklar altına alıp hiç olmayacak biri, bir şey için savaşmak, direnmek... İstediğini almak ve sonunda onun istediğin şey olmadığını anlamak. Dünya için küçük, benim için büyük bir mücadeleydi.

3- İnsanlarla mesafe koyabilme yetisi

"Uymadı mı bas git"e olan inancım kuvvetlendi. Artık olay çıkarmadan, slogan atmadan yoluma gidebiliyorum.

4- Hayır diyebilme becerisi

Kimseyi kırmaktan korkmadan... Ve en çok da seni istemiyorum demekten çekinmeden... Hayır demek. Önemli. Lazım. Yalan söylemenin önünü alır.

5- Yalancıları gözünden tanıyabilmek

Artık yalancı gördüm mü tanıyorum. Baya geliştirdim kendimi. İnsanların da çok yardımı dokundu sağ olsunlar. 10 kaplan gücünde çiyan reseptörüne dönüşüverdim.

OCAK'IN A NOKTASI

Sonra sen geçeceksin, ben geçeceğim, biz geçeceğiz.

Geçip gitmiş olacak her şey.

Hatırlanmayan tüm anıların izi kalacak.

Sayı olacak, harf olacak, yan yana duracak yazı olacak...

Koku olacak,
Zamanı yaracak
Gelip bizi bulacak.

Bulur inşallah.
İlle de amin derim.
Gözlerinden öperim.

POŞET

Yasemin Olur

Poşet, 1950'de Tokat'ın Reşadiye'sinde düşük kalite kâğıttan imal edilmiş olup, yedi yaşında tarlaya sürülmüş, on iki yaşında iki inek, üç koyuna Sıskaların Cemal'e satılmış ve sonra atılmış, satılmış, atılmış delik deşik fırlatılmış… Delik deşik bir halde rüzgâra sırt vermiş korkarak uçarken bir duvara çarpmış, duvar onu almış harcına katmış, bir olmuşlar. Bir gün bir büyük deprem yıkmış şehri, şehirde taş taş üstünde kalmamış, Poşet'in kaynadığı duvar direnmiş, yıkılmamış. Çok mutlu olmuşlar bir zaman. Sonra koca bir dozer, bam güm… Rüzgâr tekrar almış Poşet'i atmış, atmış…

Poşet, Hacı Salih'in kapısını çalmış. Hacı Salih yalnız, çok yalnızmış. Poşet'i içeri almış. Hem kimin bir poşete ihtiyacı yoktur ki hayatta… Hacı Salih, her nereye gitse Poşet'i de yanında taşımış, Poşet mutlu, Hacı Salih mutlu. Hacı Salih emekli kuyruğunda, Poşet hemen elinin altında… Hacı Salih çok hasta Poşet hemen yanı başında… Gel zaman git zaman yükü değişmiş Poşet'in. Bir bebek taşır olmuş. Taşıdığı ilk bebek değil ama sonmuş… Öncekilerin akibeti meçhul. Bu son bebeğin adını Yeter koymuş.

Hacı Salih giderayak attığı son golün verdiği heyecana dayanamayıp bir gün televizyon karşısında üç hıklamada toprağa doğru yola koyulmuş. Yeter, Poşet'in himayesinde bir emekli aylığı ve bir evle on iki yaşını bulmuş. Ananın kaderi kızına…

Yeter, mahalleden ilk çağıranın yanına koşmuş. Koşmuş, bir hamala karı olmuş. Hamal Hasan'a. Hamal Hasan'la boş dururlar mı? Durmamışlar. Hemen bir çocuğun eksikliğini duyup işe koyulmuşlar. Kısmetiyle gelir diyerekten. Evden kaçmalarının dokuzuncu ayında nur topu gibi bir Samet doğmuş. Evden niye kaçtıkları ise muamma. Çünkü Poşet'in ağzı var dili yokmuş. Benim Poşet'le tanışmamdan önce olanlar böyle-ymiş. Bunları bana bir yeşil erik anlattı… Bana anlatılanlardan sonra ise ben Poşet'in korkan kalbi, titrek eli, delik deşik bedeni oldum.

Hayli zaman sonra… buz gibi bir Mart gecesi sobasının arkadaşlığında televizyonunun anlattıklarını dinliyordu. Bazen televizyona karşılık bile veriyordu. Televizyonla samimiyetleri o derece büyüktü ki, buna hakkı olduğuna kanaat getirmişti. Sonra bir şeyler oldu ekranda, Poşet'in aklının almadığı türden bir şeyler…

Herkes kendini bir anda caddeye attı. Neye göre atıyorlardı kendilerini caddelere? Nereye gideceklerini nasıl buluyorlardı? Aklını kaçıracaktı… Poşet, düşünürken ve sobasına sen de gördün mü diye sorup kalmışken, imdadına reklamlar yetişti. Poşet, kendi ürkekliğinden ürküp, ev dışındaki hayatı biraz daha düşünüp korkudan ölebilirdi…

İnsanlar neye göre atıyorlardı kendilerini caddeye?

Kapı çaldı. Kapı çalınca "Kim o?" diye hiç sormazdı. Gitti açtı, kimse yok. Yanlış duymuş olma ihtimalini atladı. Kapıyı çalanların ecinni taifesinden olduğunu anladı. Ne anlama geldiğini bilmediği, öğrenmeye de hiç niyetlenmediği eüzü besmeleyi çekip kapıyı kapadı. İçeri girip sobanın arkasına oturdu. Hava ayazdı. Oturduktan hemen sonra yine bir "tak tak!". "Destur" diye diye gitti kapıya. Kapının arkasından "la götlek bi sus" diye söylenen bir kadın sesi duymasıyla bir ferahlık geldi içine kondu. Kapıyı açtı. Gelen kızı Yeter'di. "Ana niye açmıyon donduk ya burada" diye söylendi Yeter, daha selam bile vermeden… Samet, Yeter'in elinden koptu gitti. Sobalı odaya koştu. "La götlek Samet yedin be canımı" diye bağıran Yeter'in sesi dışarıdaki soğukta dondu. İçeri girdi Yeter. Poşet ardından kapıyı hafif bir sertlikle Yeter'in donmuş cümlesine vurdu. Donmuş cümle parçalandı, sonra kelimeler kelimelere, harfler harflere…

Yeter, bu ayazda işi yoksa gelmezdi. Ben onu bildim bileli Poşet'e hasretinden değil, ya kocası olacak Hasan'ın parası bittiğinden sebep borç istemeye, ya yediği dayaktan sığınmaya, bazen de bedava ısınmaya, yemeye, içmeye gelirdi. Bunu Poşet de en az benim kadar iyi biliyordu.

Gelmelerinden on dakika kadar sonra Samet "açım" diye tutturmaya başladı. Böyle zamanlarda Samet'in oynak gözlerinin ardında damadı Hasan'ın sinsi bakışlarını görür gibi olurduk. Hasan, Samet'in gözlerinden sinsi sinsi sırıtırdı sanki. Yok yok gerçekten de Hasan, Samet'in gözlerinin ardından sinsi sinsi sırıtırdı. Bazen Poşet bir bıçakla oymak isterdi Samet'in gözlerini, oyup hiç değilse Samet'i bir nebze rahatlatmaktı istediği. Sonra sağ omzundaki melek gelirdi aklına, sonra ölümü…

Yeter, hiçbir işe yeltenmezdi. Kanepenin üzerine yaydığı kıçındaki kıpırtısız tavır, yemek hazırlama işini Poşet'e göndermişti bile. Yemek hazırlama işi Poşet'in ellerinden öpmüş ve Poşet'i sobalı sıcak odanın dışına doğru itmeye yeltenmişken bir şey oldu. Yeter birden muhallebiye dönüştü. Kanepenin üstüne yayılmış dev bir muhallebiye… Yayıldıkça yayıldı. Kanepeden yerlere aktı. Samet'in sevinç çığlıkları evi sarstı. Poşet hayretler içinde kaldı. Yeter, artık dev bir muhallebiydi. Samet'in karnını ve gözünü doyuracak, Samet'in gözlerinin arkasındaki Hasan'ı boğacak dev bir muhallebi. Bir işe yeltenmişti işte Yeter. Hem de büyük bir işe. Kendini Samet'e feda edip gitmişti işte. Yeter, bir işe yeltenmiş ve becermişti.

> **"Poşet, kendi ürkekliğinden ürküp, ev dışındaki hayatı biraz daha düşünüp korkudan ölebilirdi…"**

Samet bütün muhallebiyi yedi. Bitirdiğinde on yedi yaşında, gözlerinde Hasan'ın çürük cesediyle ayağa dikildi. Birden hüngür hüngür ağlamaya başladı Samet. Gözlerinden düştü Hasan ve sonra yüzlerce yaş. Yaşlar odanın zemininde birikti. Biriken yaşlarda Yeter, daha on iki yaşında… küçücük, güzel… belirdi, gitti…

Arkasını döndü Samet, kapıyı açtı, sessizce sokağa çıktı!

İnsan giderken bir şeyler söylemeli…

Poşet, peşinden bakakaldı, belki biraz ilerleyip dönüp arkasını bir el sallar diye. Samet yağan karın içinde yoklara karıştı… Kapı sonuna kadar açık.

Poşet, Samet'in yokluğuna baktı, Samet'in yokluğu Poşet'e…

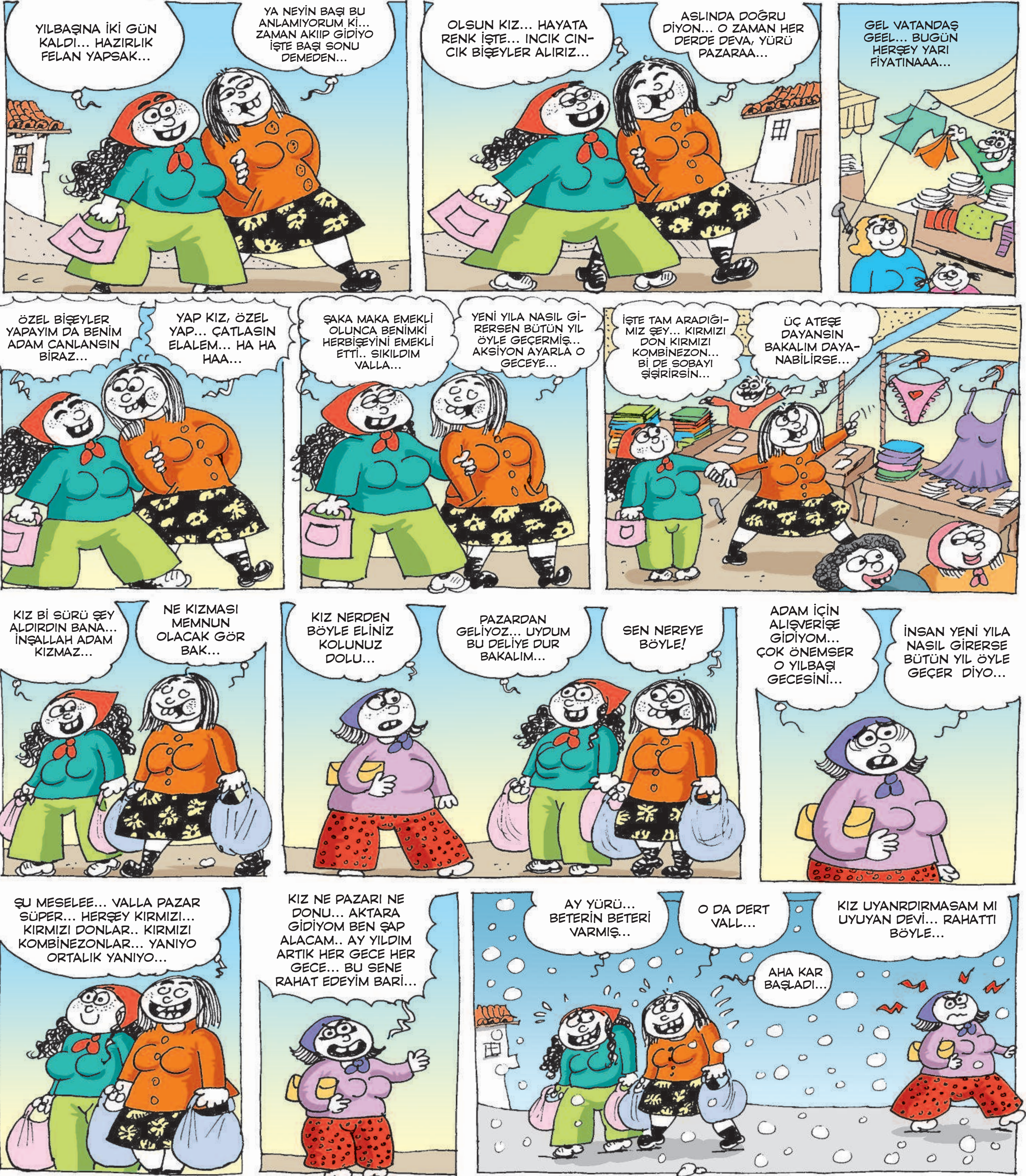
Bir ara içerden bir ses geldi sandı. Evet, içeriden bir ses geldi Poşet'in kulağına çarptı. Hacı Salih'in sesiydi bu. Çok derinlerden geliyordu… Hacı Salih, Poşet'i çağırıyor, ses ateşten geliyordu. Ateş ise sobadan. Maşayı alıp sobanın kapağını açtı. Yanan ateşe baktı bir müddet. Ateş ne de güzel oynuyordu. Çocukken o da oynardı düğünlerde. O zaman annesinin küçük Poşet'iydi. Her düğüne, cenazeye yanında taşıdığı küçük Poşet. Düğünlerde anası itekler oynar, cenazelerde anam ölse ben ne yaparım diye düşünür ağlardı.

Sonra birden insanlar geldi aklına. İnsanlar neye göre atıyorlardı kendilerini caddeye? Nereden anlıyorlardı ne zaman arabaların duracağını? Düşündükçe aklını oynatacak gibi oluyordu. Geçen sene Yeter onu alıp pazara çıkmıştı. Sonra bir bibercinin tezgâhında unutmuştu onu. O kalabalıkta unutulmak yüreğini yerinden fırlatmıştı. Allahtan Hasan'ın Yeter'e al diye tutturduğu bamyalar Poşetteydi de Yeter geri dönüp onu bibercinin tezgahından almıştı. Peki ya böyle bir cadde kenarında tek başına kalsaydı? Allah onu korumuştu da hep birisinin elinin altında olmuştu. O, böyle düşünüyordu. Ama şimdi kimse kalmamıştı onu elinin altına alacak. Yeter dev bir muhallebi olup Samet'in midesine gitmiş, Samet büyüyüp Poşet'i terk etmişti.

Ama insan giderken bir şeyler söylemeli…

Ateş dans ede dursun, Poşet açık kapıdan gelen rüzgârla titredi. Rüzgâr içine doluyordu. Kocaman oluyordu rüzgârla. O şiştikçe ben küçülüyordum. O rüzgârla uçuyordu. Bütün boş Poşetlerin yaptığıydı onun yaptığı da. Ben küçülüyordum. Sonra bir bağırış koptu sobadan. Sesin şiddetinden kapılar kapandı. Rüzgâr korkudan kaçacak delik aradı. Ses Hacı Salih'in sesiydi. "Buraya gel Poşet, cehenneme odun lazım, o da bu gece lazım" diye anırıyordu. İçinden rüzgârı kaçmış Poşet sobanın kapağını açtı. Tek başına havalara uçmanın, tekliğin tadını tam almış, aklı az buçuk karışmış ve beni geçmişe yollamaya hazırlanmışken ona güven veren o ses imdadına yetişmişti. Yine birisinin Poşet'e ihtiyacı vardı. Dans eden ateşe atladı. Ufacık bir parıldama parladı. Poşet yandı. Kimin kahkahasıydı bilmiyorum ama kocaman bir halde tüm mahalleyi çınlattı.

Dışarıda kar devam ediyordu...

YILBAŞINA İKİ GÜN KALDI... HAZIRLIK FELAN YAPSAK...
YA NEYİN BAŞI BU ANLAMIYORUM Kİ... ZAMAN AKIIP GİDİYO İŞTE BAŞI SONU DEMEDEN...
OLSUN KIZ... HAYATA RENK İŞTE... INCIK CINCIK BİŞEYLER ALIRIZ...
ASLINDA DOĞRU DİYON... O ZAMAN HER DERDE DEVA, YÜRÜ PAZARAA...
GEL VATANDAŞ GEEL... BUGÜN HERŞEY YARI FİYATINAAA...
ÖZEL BİŞEYLER YAPAYIM DA BENİM ADAM CANLANSIN BİRAZ...
YAP KIZ, ÖZEL YAP... ÇATLASIN ELALEM... HA HA HAA...
ŞAKA MAKA EMEKLİ OLUNCA BENİMKİ HERBİŞEYİNİ EMEKLİ ETTİ.. SIKILDIM VALLA...
YENİ YILA NASIL GİRERSEN BÜTÜN YIL ÖYLE GEÇERMİŞ... AKSİYON AYARLA O GECEYE...
İŞTE TAM ARADIĞIMIZ ŞEY... KIRMIZI DON KIRMIZI KOMBİNEZON... Bİ DE SOBAYI ŞİŞİRİRSİN...
ÜÇ ATEŞE DAYANSIN BAKALIM DAYANABİLİRSE...
KIZ Bİ SÜRÜ ŞEY ALDIRDIN BANA... İNŞALLAH ADAM KIZMAZ...
NE KIZMASI MEMNUN OLACAK GÖR BAK...
KIZ NERDEN BÖYLE ELİNİZ KOLUNUZ DOLU...
PAZARDAN GELİYOZ... UYDUM BU DELİYE DUR BAKALIM...
SEN NEREYE BÖYLE!
ADAM İÇİN ALIŞVERİŞE GİDİYOM... ÇOK ÖNEMSER O YILBAŞI GECESİNİ...
İNSAN YENİ YILA NASIL GİRERSE BÜTÜN YIL ÖYLE GEÇER DİYO...
ŞU MESELEE... VALLA PAZAR SÜPER... HERŞEY KIRMIZI... KIRMIZI DONLAR.. KIRMIZI KOMBİNEZONLAR... YANIYO ORTALIK YANIYO...
KIZ NE PAZARI NE DONU... AKTARA GİDİYOM BEN ŞAP ALACAM.. AY YILDIM ARTIK HER GECE HER GECE... BU SENE RAHAT EDEYİM BARİ...
AY YÜRÜ... BETERİN BETERİ VARMIŞ...
O DA DERT VALL...
AHA KAR BAŞLADI...
KIZ UYANRDIRMASAM MI UYUYAN DEVİ... RAHATTI BÖYLE...
BİTTİ

GEÇİYOR ÖNÜMDEN GÜN-DEMLİK

PAPARAZZİYE

EX yıl sona erdi, yepyeni bir yıl geldi sanmak güzeldir.

Raziye Içoğlu

● **Bütün haberler şöyle bir yana dursun diyen haberciler anket yapmışlar ve sonuç; "Bu yıl trend yılbaşına evde girmek"..** Doğduğum yıldan bu yıla geçen yarım asır sonra, evde Yeni Yıl kutlama sabitlenmiş alışkanlığım sayesinde, **2017 yılında trend** beni yakalamıştı.

● **Yeni Yıl**a girerken giyilen ve satan çarşı pazarcının, arkadaşlarına, kendine hediye alanların inandığı kırmızı don uğuru meğerse uğursuzmuş. Artık her burcun rengi değişmiş, kırmızı renk bazı burçlara agrasif enerji olabiliyormuş, ... Nihayet sorunumuz bulundu, uğurlu rengi kırmızı olan burçların haricinde toplumumuzun, agrasif sinirli oluşu Yılbaşına yanlış renk ile girmesindenmiş.. Söylendiği üzere Astrolojik burcuma göre baştan ayağa, mor ve mavinin canlı tonlarında, donanarak girdiğim **Yeni Yıl** bakalım neler getirecek Acaba?

● Ekran mikrofonlarından halk, 60 milyon yılbaşı bilet ikramiyesi için **"çıkarsa hastane yaptıracağım, benim gibi parası olmayanlara baktıracağım"** diye hayır işleri adıyorlar... Gerçekte içinden geçeni, **"kimseye kuruş koklatmayacağım, har vurup harman savuracağım, çar çur edeceğim"** demezse, Yılbaşı

milli piyango ikramiyesinin tanrıçası belki çok iyi niyetten kendisine çıkarır diye adeta **Talih Dönmesi Totemi** yaparcasına ....

● **Yeni Yıl**a girerken pahalı Hindi yerine biraz daha ucuz diye tavuk yedik, şimdilerde zaten tavuklarda aynı küçük gelin gibi birileri tarafından büyük tavuk zannettirilen hormonlu piliçlermiş...

● Var olan Türkiye'nin isminin önüne **"yeni"** katarak yol köprü açılışları ile kutlarken, gerçekten önceki yıldan bir üst sayı fark ile gelen **Yeni Yılı** kutlamaya imtina eder olduk...

● **Yeni Yıl** denemiyor, kutlanamıyor, ama komple Türkiye yenileniyor...

● **Yeni** Türkiye'de, EX Yılı inşaat sesleri ile ezân sesleri adeta yarışırcasına devrettik Yeni Yıla...

● Yasalar koymakla meşgul olunurken, terör kurbanı olarak her gün, her yerde, hepimiz yasa boğularak **EX Yılı** kapattık ...

● İlahi adalette kötülükler yapanın **"yanına kalır, ama yarına kalmaz"**.. tabiî ki de şimdilerde, yarına kalmaz, yanına kalmaz, ama **yayın yasağı**na kalır ..

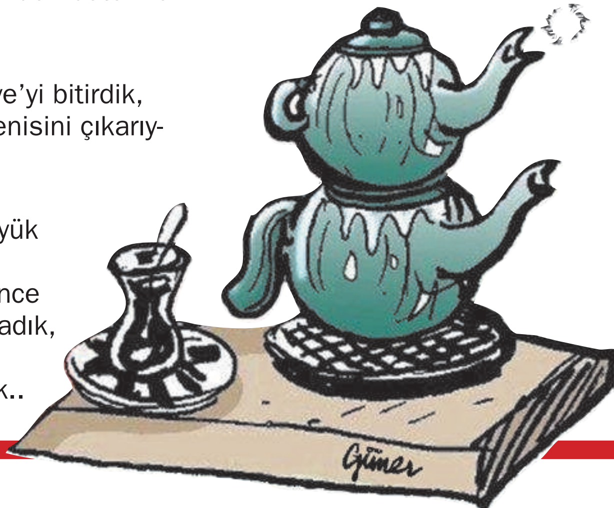
● Halbuki **Yeni** demek; yeni iyi mesajlar, dilekler, temenniler demektir...

● Türkiye **Yeni** ön eki alsa ne olur ki Acaba? Yeni Yıllar eskiyi aratırcasına, eskisinden beter ilerliyor...

● Yılı değil Türkiye'yi bitirdik, Biten Türkiye'nin yenisini çıkarıyoruz..

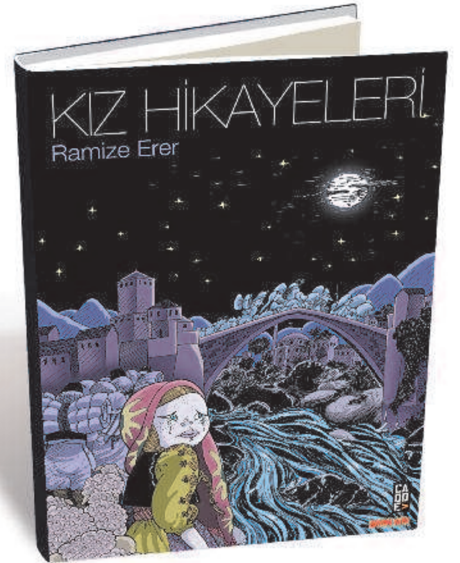
● Devletin en büyük adamı, Doları **"terörist"** ilan edince biz terörden korkmadık, çok zengin kişi olduğunu düşündük..

● **EX Yıl 2016'yı kapatırken**; Doları terörist ilan ederek, dolar bozdurmayı terörle mücadele saydık. Yolları, tünelleri **"Yeni bir istiklâl harbi veriyoruz"** diye ulaşıma açtık. Türk Lirası yatırımı yapmaya **Milli Seferberlik**, seferberlik silahına da **"Türk Lirası"** dedik. Bombaların patladığı yerlerden kendilerini tanrının koruduğunu söyleyerek şehitliği öven büyük büyük bakanlardık... Övüldüğü kadar mükemmel bir mertebe olsa yoksullara bırakmayacakları şehitliği överek **"Vatanın vatan olması için şehit şart"**diyen devletin en büyük adamıydık... **2017'ye doğru giderken bütün bunların çok geride kalması dileğiyle gelsin Yeni Yıl...**

En güzel yılbaşı hediyeleri

2017'ye biçtiğimiz donlar, burdan Fas'a yol olur. O ne 2016'ydı öyle!

Kaybetmediğimiz bir aklımız kaldı. Yani heralde. Tam da emin olamadım şimdi. Ben mesela bazı sabahlar, suya bakma isteğiyle uyanıyorum. Ankara'nın göbeğinde bilmem kaç katlı binanın neresinde bulayım, çocukluğumun Yeşilırmak'ı gibi çağlayarak akan suyu; musluğu falan açıyorum, olmadı temiz bir bardak su dolduruyorum birkaç dakika durup bakmak için. İçimi ferahlatmaya yetermiş gibi. İnsanlığın garip ve sanrılarla dolu tesellisi.

Ben küçükken ölüm çok uzaktı. Acılar, ayrılıklar çok uzak. Yaşlıların öldüğü ama benim sevdiğim herkesin çok genç olduğu bir dünya. Annem belli belirsiz rujunu sürüp inci düğmeli hırkasını giyerken dışarı çıkmadan, onun çok genç olduğunu tekrarlardım kendime. Babamsa öğretmendi, çocuklar büyüyor, büyüdükçe onun öğrencisi olmaktan çıkıyor, o hep aynı kalıyordu, çocuklardan bile gençti bana kalırsa. Bence hala çok gençler. Yoksa...?

Ben küçükken doktor olacağımı biliyordum ama şarkıcı da olmak istiyordum. Şarkıcı olmak meydan okumak gibi geliyordu belki, onu daha çok dillendiriyordum. Bilim insanı olmak, meydan okumaya dönüştü sonra. Ben olduktan bir vakit sonra. Herkes meşhurluğu meşruluktan daha kuvvetli bulup da tercih ede durunca.

Ben küçükken bir şeyden, bir kimseden umudumu kesmeden, onu hiç yüzlemeden üç şans verirdim ona. Sevmenin bir yanı bağışlamaktı ve bağışlamak en çok kendisi içindi insanın. Oyunda arkadaşsız, korku masallarında yalnız, sırrımda sırdaşsız kalmamak adına. Kardeşimden başka kardeşlerim olması, göz çıkarmayacaktı biliyordum; bir şey değişmedi diyeceğim ama şimdi kardeşlerin bile göz çıkarmalarının dışında...

Ben küçükken 2016 yoktu, 2017 de yoktu. Galiba milenyuma girmemiş olmak başımıza gelen en iyi şeydi. Uzay çağına geldiğimizde arabaların havada uçacağını düşünme saflığımız, havada da trafik olacağını düşünme karamsarlığına bıraktı yerini. Ben küçükken karamsarlık vardı ama ne bileyim şöyle on dakikayla iki saat arasında değişiyordu süresi. Ya babam eve elinde yeni bir kitapla geliyordu ya annem tarhanayı kokutuyordu odaya, geçiveriyordu. Kardeşim saçımı çekene dek her şey yolunda gidiyordu.

Ben küçükken aklım vardı. En az olduğu zamanlarda dahi emindim varlığından. Şimdi de var gibi geliyor ama ne bileyim mukayet olmak, eskisinden daha zor galiba.

Sahi dünya, sen bizi niye büyüttün? Kendini gözümüzde niye böyle büyüttün? Arabaları havada uçurmadın da insanları ne diye uçurdun havaya? Yakıştı mı hiç sana!

Dr. Gökçen Erdoğan

Ece Burgaz

HATAY

Arzu Okay

Merhaba, Hatay'a kaldığımız yerden devam edelim. Geçen yazımda gıcıklık etmiş Antakya'mı Hatay'mı siz araştırın demiştim, sanki devlet kütüphanesine gidip bir yığın araşyırma yapmak grekirmiş gibi Tabi ki işaret parmağınızın bir hareketine bakar.Olsun sizin google ihtiyacınız yok Arzu ablanız var diye düşünmüş olsam gerek.

Efendim bildiğiniz gibi Antakya Hatay ilinin en büyük ilçesidir ve burası Muhteşem bir yerdir. Tarihi kaynaklara göre Antakya M.Ö. 300'ler civarında Büyük iskender'in komutanlarından Seleucus Nicator tarafından kurulmuş üç yüzbin nüfusu ile Roma İmparotorluğu'nun, 3. dünyanın 4. büyük şehriymiş aslında değişik kaynaklarda yörenin M.Ö. 5000-4000 itibariyle yerleşim alanı olarak kullanıldığı belirtiliyor. Antakya'nın ortasından Asi nehri geçmektedir, mesala ben bu ismin nereden geldiğini bilmiyordum meğersem tam anlamıyla anarşist bir nehirmiş tersine akarmış. Bir nehrin zorbalıklara baş kaldırabileceğini hiç düşünmemiştim, neden olmasın ki, koskoca nehri içeri tıkacakları yok ya.

Asi tersine, tersine aka dursun gelelim muhteşemin açılımına. Hangisinden başlasam ki, insanlarının güzelliğin den başlayasım geldi. Festival etkinliği dahilinde Nebil Özgentürk'ün Toprak adlı belgeseli'nin gösterimi vardı. Mübadele yıllarında biri Girit'ten İzmir'e, digeri de İzmir'den Atina'ya göç eden ik genç kızın hikayesi. Gerçekten de göz yaşları ile izledik. Çıkışta Nebil bizi samandağ'a balık yemeğe davet etti. Ağlattı ya teselli muhabbeti ama tek arabaya sığamayacağımızdan ne yapacağımızı düşünüyoduk ki izleyicilerden Ela hanım ben orda oturuyorum sizi de bırakırım diyerek beni ve Eda'yı (kendileri kızım olur) arabasına aldı. Aşağı yukarı 20-25 km gibi bir yol bu da bizim keyif ile muhabbet etmemize neden oldu.

Bu arada ben Samandağ civarında olduğunu duyduğum Türkiye'nin tek Ermeni köyü Vakıflı'yı sordum cevap hemen geldi nasıl olsa biz kestirmeden gidiyoruz ben size götürürüm diiğerleri gelene kadar yetişiriz. Gel de mutlu olma bir kaç dakika once tanıştığın biri gönüllü rehberin oluyor. İki yanı portakal ağaçları ile kaplı yeşillikli bir yokuşun sonunda Vakıflı'ya varıyoruz. Tepede uçsuz bucaksız Akdeniz uzaklarda da Suriye gözüküyor. Osmanlı İmparatorluğu öncesinden günümüze kadar yüzlerce yıl Ermenilere ev sahipliğ yapmış Vakıflı. Vakıflı halkı gelirini kendi ürettiği gıdallardan ve el işlerinden sağlıyor. Çeşitli reçeller, likörler, zeytin, zeytin yağı ve muhtelif el örgüleri. Eh biz de hazır gelmişken bu nimetlerden faydanalım deyip alışverişe giriştik. İşte burada beklenen final olmadı, Ela hanım bize hiç bir şey ödetmedi. Bu nasıl bir misafirperverliktir ki elinizi cebinize attırmıyorlar. Bu gibi davranışlar ile çokça karşılaştık. Restorana vardığımızda Nebiller de yeni gelmişti. Samandağ'da yemeğimizi yerken 16 km'lik bu sahilin dünya sıralamalarında da yer aldığını da öğreniyoruz. Harika bir gün batımı eşliğinde mezelerin biri geliyor, biri gidiyor. Bu ne lezzet Allahım cevizli biber, humus, abagannüç, tarator, kekik salatsı, zeytin salatası üstünede peynirli künefe. İnsan yemekten ölür mü

Bengisu Akyürek

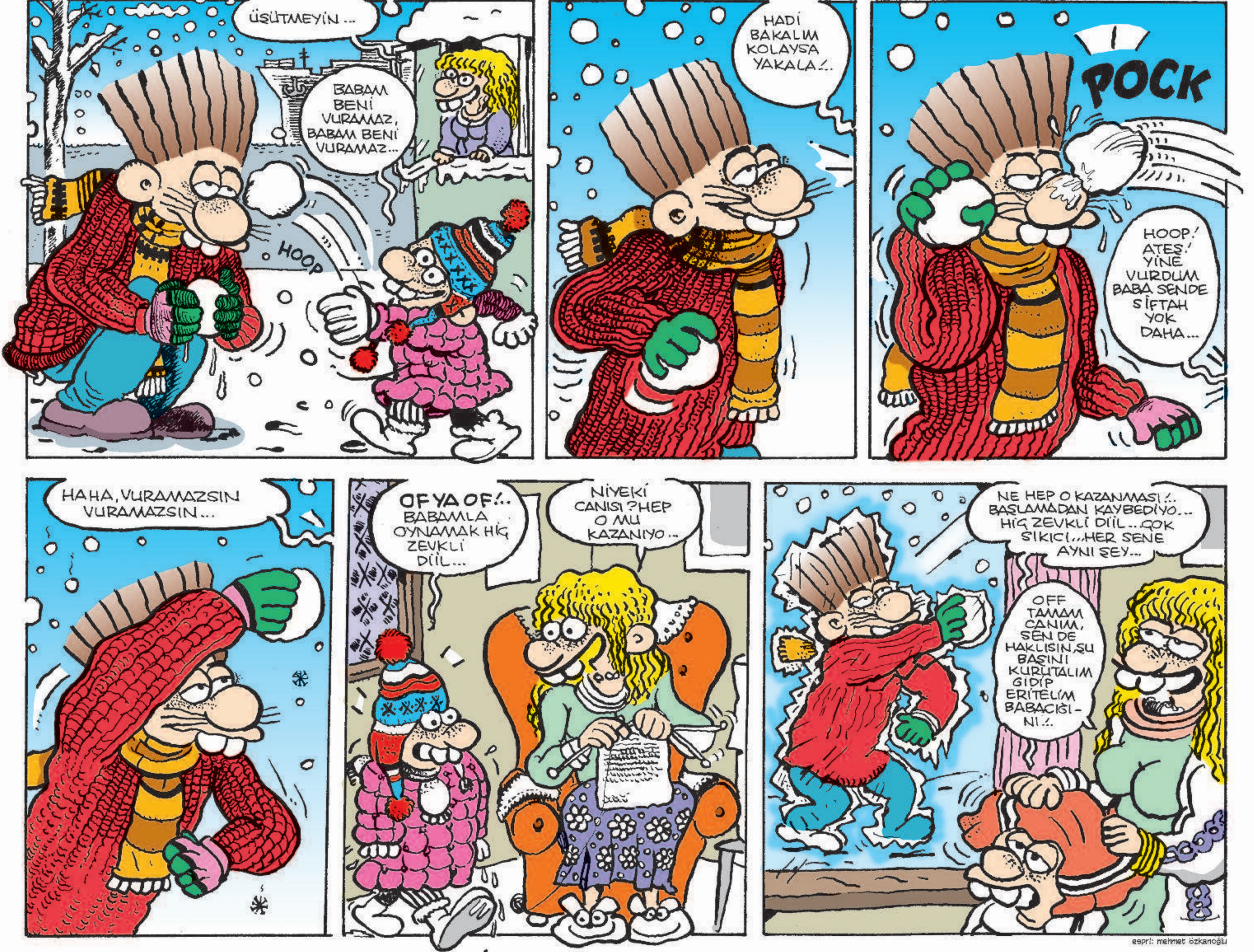
diye merak ediyorsanız ölmüyor benim gibi şişko oluyor. Burada davetlerin arkası kesilmiyor yarın sabahta kahvaltıya nohut ezmesi yemeğe davetliyiz.

Uzun çarşının için ufacık iki katlı bir yer sadece nohut ve bakla ezmesi yapıyorlar gene enfes bir tat. Burası yemekle, içmekle, gezmekle bitmez. Kahvaltı sonrası Uzun Çarşı'dan Cami, Havra ve Kilise'nin bir arada olduğu bölğeye doğru arka sokaklardan taş evlerin arasından ilerliyoruz her taraf tarih kokuyor. Evlerin pek çoğu onarılmış o eski zenğin kültürü yansıtıyor, bazıları restoran, kahve gibi hizmetler veriyor. Daha görülecek ne kadar yer var ve asla zamanım yetmeyecek ama siz siz olun, bin esirin on yılda yaptığı Titus Tüneli, Mozaik Müzesi, Antalya Kalesi, Sokullu Mehmet Paşa Külliysi, Saint Pierre Kilisesi, Habib-i Neccar Cami'ni görmeden dönmeyin. Ama ben dönmek zorundayım, nereye mi festivale tabii ki, aldım başımı gidiyorum Antakya diye, diye.

Evet çok yeni olmasına rağmen iyi niyetli bir festivaldi bibirinden güzel filimler izlendi. Her kesin emeğine sağlık sanattan vazğeçmedikleri, para kazanamayacaklarını bile bile dişleri, tırnakları ile sinemaya sarıldıkları için. Veee festival bitti. En iyi Film Kalandar Soğuğu, En iyi Kadın Oyuncu Hande Subaşı, En İyi Erkek Oyuncu Bülent Emin Yarar, En İyi Yönetmen Kıvanç Sezer. Eh güle oynaya geldiğim Antakya'dan gene güle oynaya dönüyorum ödül ve de 17 kg. fazla bağaj cabası o ne derseniz, biber, salça, zeytin, likör her türlü baharat vs. vs.vs.

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

Fener ( )

Bok kokardı sokakları
Sidik kokardı
Küçük bir dükkan kiraladım
Kapısına Apxitektοn yazdım
Sonradan kapanmaya karar vermiş türbanlı bir kıza
Melek resmi yaptırdım
Çelikden bir meleğim babında..
7 bina yaptım
Ama hayat bayram olmadı.
Bir mahsen buldum sonra
2 kamyon moloz çıkarttım ve girdim içine
Kimse bilmiyordu.

Bir gece Sultanahmet'teki ağacın altından Dede'yi aldım,
mahsene indirdim.
Reyhan sen de vardın.
Ahtapot pişirmiştim.
Ahtapot, oxto podi. 8 ayak demek.
İnsan yediğinin içtiğinin adını bilmeli
Tanımalı, değil mi?
Dede, ağacın altında oturmaya alışmış, karanlıktan ürktü biraz.
Herkes güldü eğlendi ve kendi hayatlarına dağıldı.
Mahsenin ağzını büyük bir kapakla kapattım.
Çektim gittim.

Şimdi arada içimde bir boşluk hissediyorsam
Bu ağzı kapalı mahzen olabilir,
Beni çağıran.
İçini bana açmış.

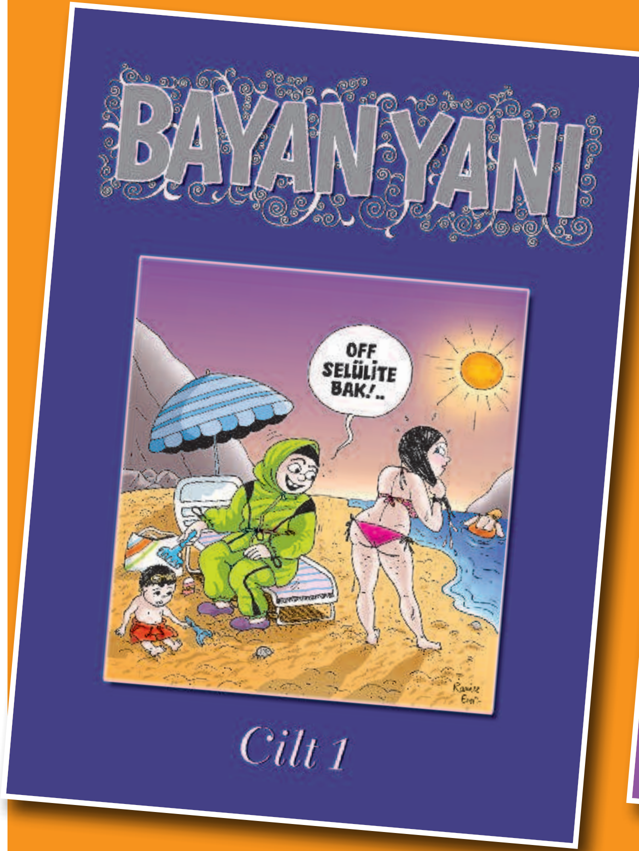
İyi seneler, sağlık, sevgi ve barış ile.

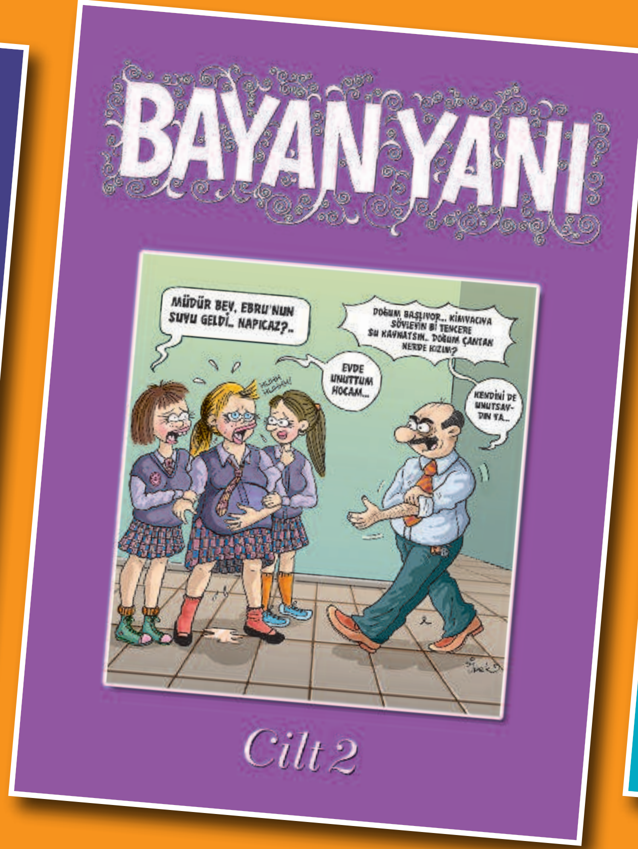
Seyhan Gemici

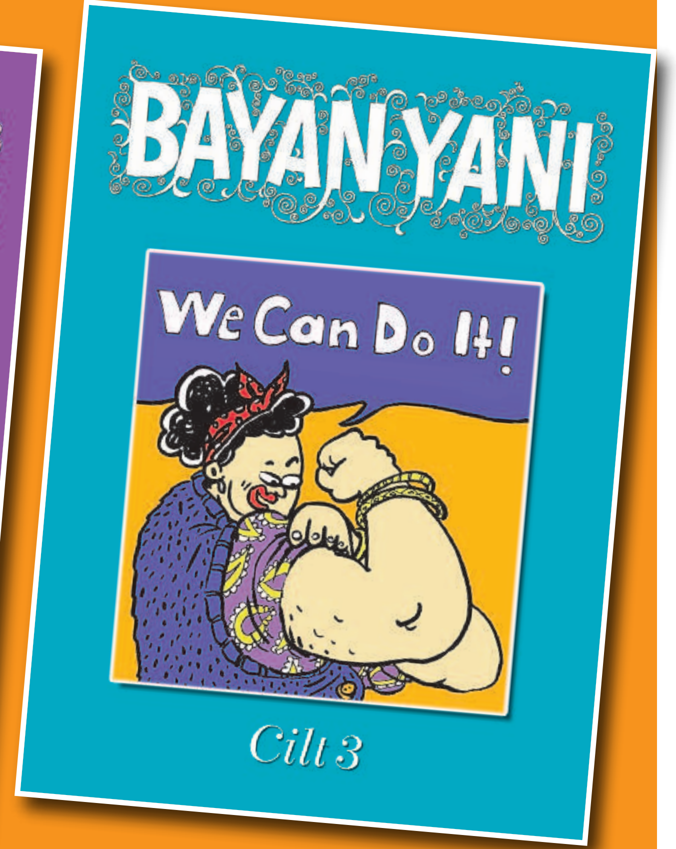
Heybeliada

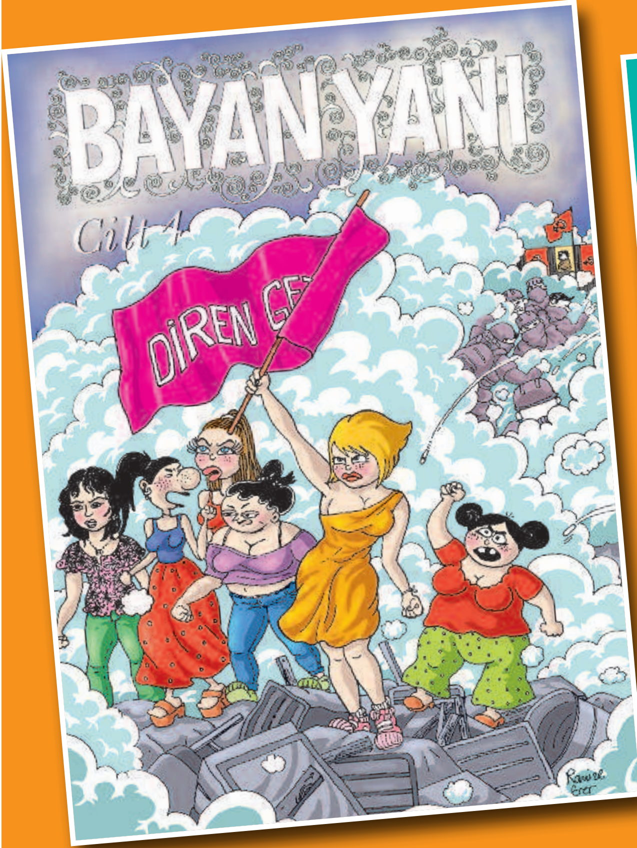
Kadın Ustalar

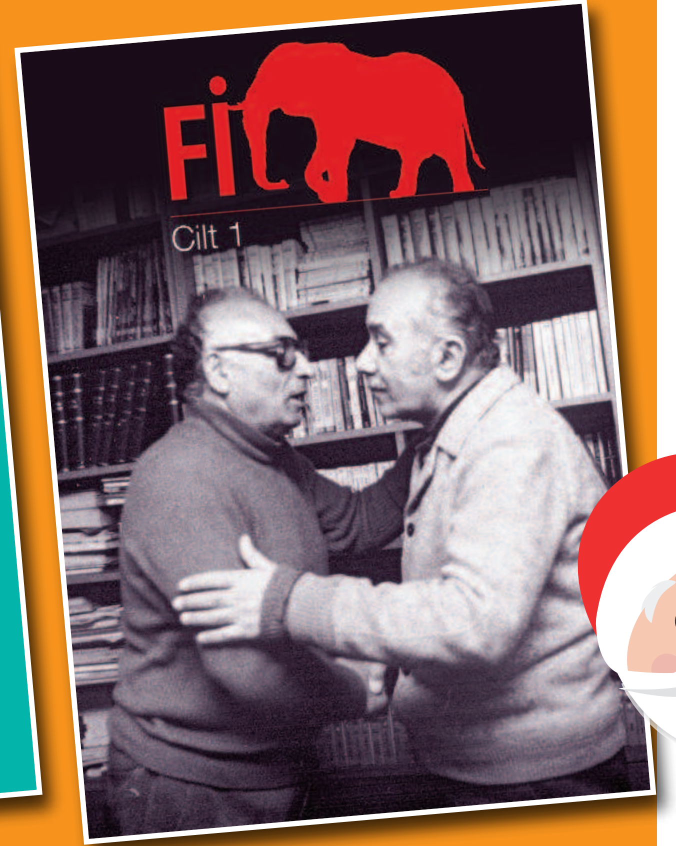

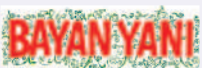

Yeni yılda kitapçılarda ve gazete bayiilerinde

2017-01
Aylık yaygın süreli yerel yayındır

BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazıişleri Müdürü
Tuncay Akgün

Yayın Kurulu
Ramize Erer
Feyhan Güver
İpek Özsüslü

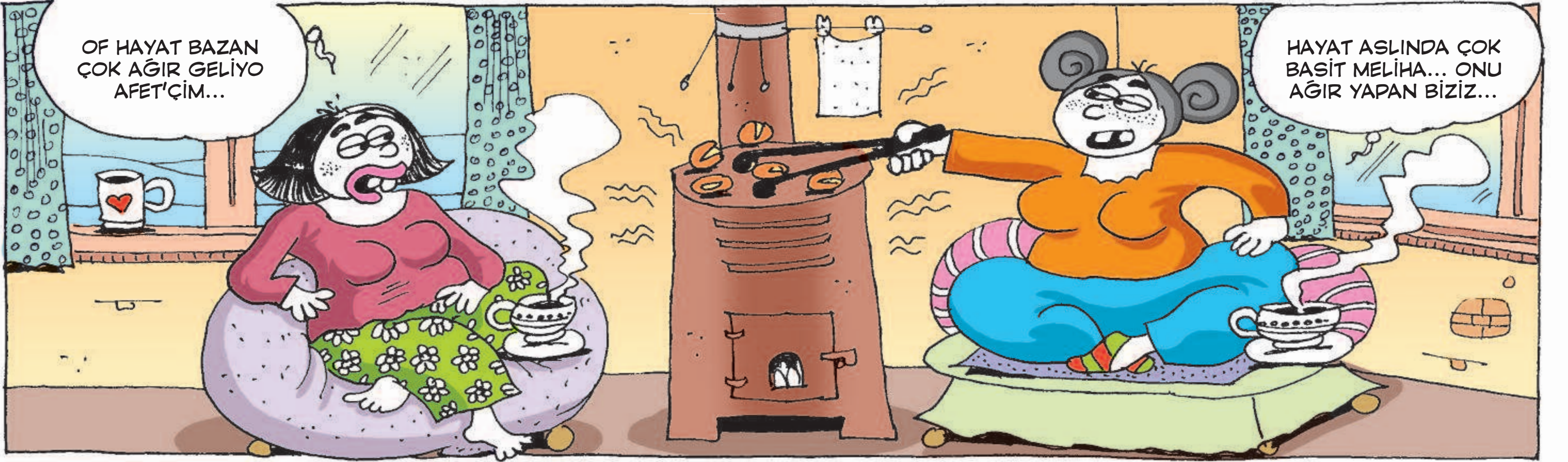
Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir

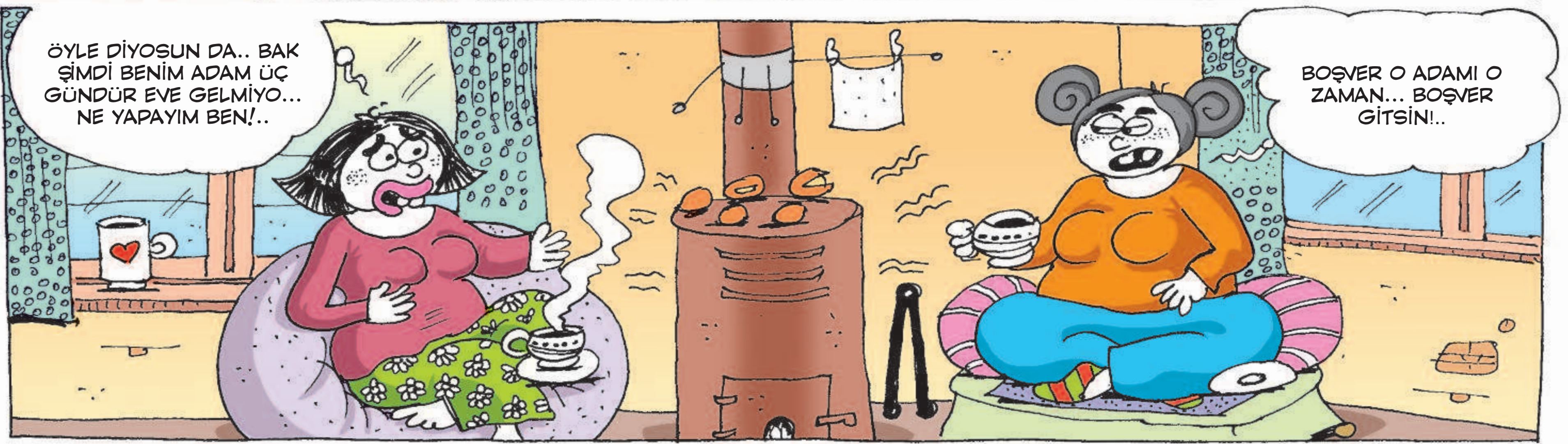
Satış Müdürü
Şener Küçükkaptan
Abonelik Asiye Uludağ
(0212) 249 91 13

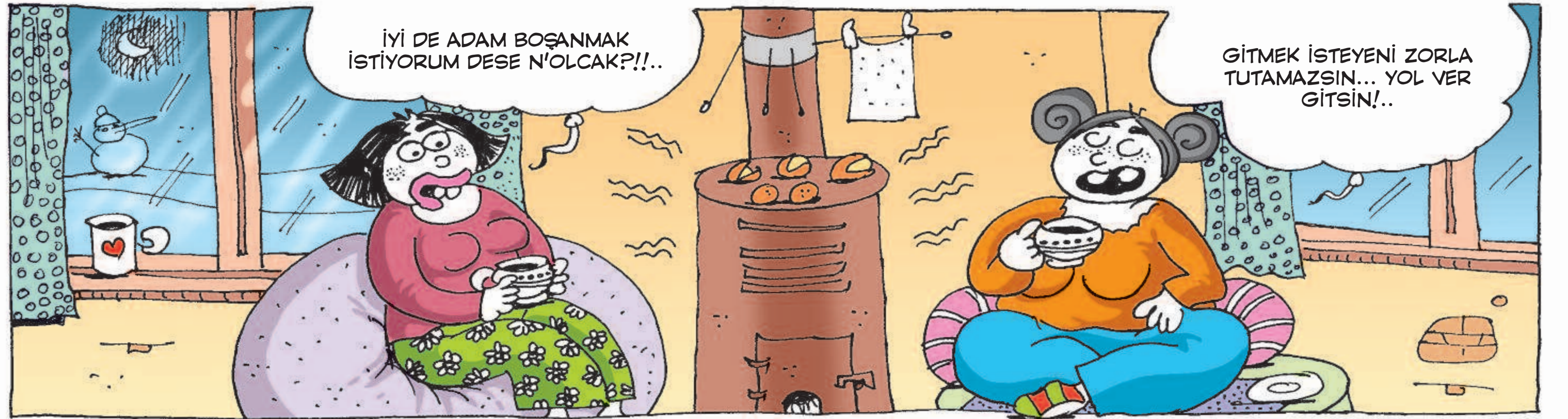
ADRES: Firuzağa Mahallesi Defterdar Yokuşu No: 19/1A Cihangir-Beyoğlu/İST **TEL:** (0212) 292 9450
FAX: (0212) 251 5754
BASKI: LeMan Ofset (0212) 858 00 93 **DAĞITIM:** DPP A.Ş.

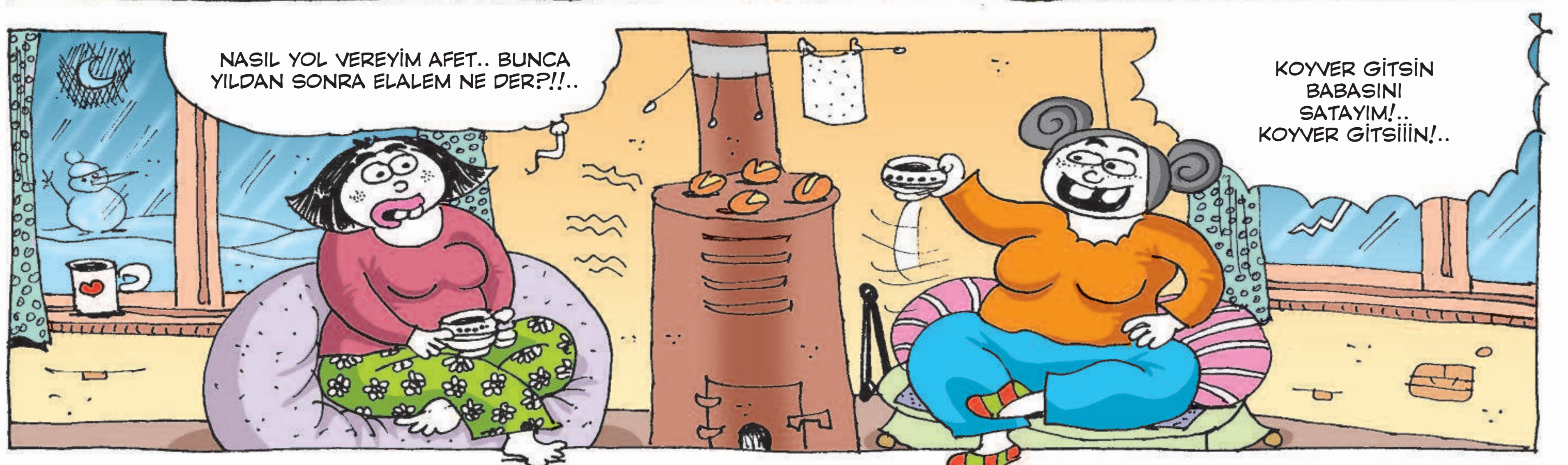
Yaşam Koçu Afet

feyhan güver

SİZDEN GELENLER

ŞİRİNKÖY'DE KADIN OLMAK

Herkes gitmişti. Yağı donmaya, kiri kurumaya yüz tutmuş, üst üste yığılmış tabaklara, arsızca oraya buraya savrulmuş boş içki şişelerine, savaş alanına dönmüş eve baktı Şirine. Herkesin yediği, içtiği, eğlendiği ve çekip gittiği böyle akşamlar, sinirlerini bozmaya başlamıştı. Eski Şirine olsa hemen etrafı toplar, bulaşıkların hakkından gelir, hatta eli değmişken bir de camları silivermirdi. Ama yok, o eski enerjisinden eser kalmamıştı artık. Son zamanlarda küçük zihnini hep aynı sorular meşgul ediyordu. Kimdi Şirine? Neden diğerlerinden farklı olduğu için bütün Şirinlere her gün bıkıp usanmadan yemek hazırlamak, dağ gibi biriken şirin pantolonlarını ve şirin şapkalarını yıkamak, yaz boyunca kış için şirin reçeli, şirin marmeladı hazırlamak zorundaydı? Şirinler zaten bütün bunların Şirine'nin doğal görevi olduğunu düşündükleri için bu işleri paylaşmak şöyle dursun, Şirine'ye bir teşekkürü bile çok görüyorlardı. Özgürlük neydi peki? Bahar aylarında kelebeklerin peşinden koşup papatya koklamak, çilek bahçelerinde şarkı söyleyerek çilek toplamak ve bütün bunlarla yetinmeyi bilmek miydi? İyiden iyiye sıkılmaya başlamıştı canı.

Bulaşıkları yıkayıp kuruladıktan ve raflara gelişigüzel yerleştirdikten sonra yorgun argın yatak odasına geçti. Tabiat Ana'nın birkaç sene önce hediye ettiği aynanın karşısında uzun uzun kendini seyretti. Bu kusursuzluk canını sıktı. Bir gram kilo alsa ölüm oruçlarına, bir parça selülit görse ormanda yürüyüşlere başlardı. Elbisesini çıkardı, ayaklarını sıkan topuklu ayakkabılarını bir köşeye fırlattı. Uzun takma kirpiklerini gözlerinin üstünden hırsla çekip mantar sehpanın üzerine attı. Can sıkıntısına sarılarak uykuya daldı.

Şirine okudukça, düşündükçe, sorguladıkça bugüne kadar kanunları, kaideleri şirinlerin kalemiyle yazılmış bir hayatı sorgusuzca yaşamış olduğunu fark ediyordu. Neden hep beğenilmek zorundaydı? Neden herkesi hoşnut etmek gibi gizli bir görevi vardı? Neden hiçbir konuda onun bilgisine ihtiyaç duymuyorlardı? Somurtkan Şirin'den daha somurtkan olmuştu son zamanlarda.

Hissettiği huzursuzluğu, birilerine anlatmak, rahatlamak istiyordu. Derdini açtığı Güçlü Şirin, Şirine'nin ne demek istediğini anlamadı bile. "Eğer istersen evleniriz ve bütün bu Şirinlere hizmet etme işi de biter" dedi. Şirine'nin asıl derdi de buydu zaten. O mutlaka bir şirinin koruması altında olmak, mutlaka ev Şirine'si olmak zorunda mıydı? Kurtarılmayı istemiyordu, kendi hayatını, geleceğini kendisi planlamak, kendi mavi ayakları üzerinde durmak istiyordu.

Belki derdini Gözlüklü Şirin'le paylaşabilirdi. Ne de olsa mürekkep yalamış, bilinçli bir şirindi o. Gözlüklü Şirin'i bir ağacın altında kitap okurken buldu. Ona en kısa biçimde, onlardan faklı olduğu, kadın olduğu için kendine ve yaptıklarına değer verilmediğini düşündüğünü anlattı. Gözlüklü Şirin Şirine'yi dikkatle dinledi. Ona göre de emek süreçleri gittikçe değersizleşiyordu ama bu değersizleştirme ve sömürünün kadını erkeği yoktu; bu sınıfsal bir meseleydi. Herhangi bir özneye gönderme yapılması sorunların çözümünü zorlaştırırdı. Şirine itiraz edecek oldu ama vazgeçti.

Şirinlerse son zamanlarda Şirine'ye tuhaf şeyler olduğunu sezinliyor, Şirin kütüphanesinden aldığı kitaplar yüzünden ev işlerini ihmal etmesini, dalgın ve düşünceli bir biçimde ortalarda dolaşmasını yadırgıyorlardı. En garibiyse Şakacı Şirin'in şakalarına artık gülmemesiydi. Eskiden olsa, bu şakalara şuh kahkahalarla güler, ardından Şakacı'nın yanağına bir de öpücük kondururdu. Hem eskisi kadar gözyaşı da dökmez olmuştu artık. O duygusal, kırılgan Şirine gitmiş, yerine mantıklı, mesafeli Şirine gelmişti. Bu değişim hayra alamet değildi. Şirinler, eski şefkatli, duygusal, sabırlı Şirine'lerini özlüyorlardı.

Bu değişimi bir köşeden izleyen Şirin Baba, duruma müdahale etmenin zamanının geldiğini anlamıştı. Biraz düşünüp taşındıktan sonra bütün Şirinler'i topladı. Meraklı Şirinlere Şirine'nin son zamanlardaki mutsuzluğunun nedenini açıkladı. Şirine de artık evlenip evinin kadını olmak istiyordu ancak bunu açıkça söyleyemiyordu. Bir an önce Şirine'nin başını bağlamalı, Şirin toplumunda huzuru yeniden tesis etmeliydi. Şirin Baba'nın açıklaması Şirinlerde bir heyecan dalgasına neden oldu. Hayalci Şirin anında hayallere daldı. Beyaz gelinliğiyle çok güzel görüneceğini bildiği Şirine'yle Şirinköy'ün meydanında yapılacak eğlenceli bir düğünle evlenecekti. Bundan sonra her şeyi birlikte şirinleyeceklerdi.

Tembel Şirin söz isteyip evlilik için uygun bir aday olmadığını, buna üşendiğini söyledi ve kendisinin şimdiden listeden çıkarılmasını rica etti. Listeden bir Şirin'in eksilmesi herkesi memnun etti. Bütün Şirinler Şirine'yle evlenme, mutlu bir yuva kurma, Şirine'den doğacak mavi bebek Şirinlerle, Şirin soyunu devam ettirme isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Şirin Baba'nın açıklamasından sonra Şirinler arasında kıyasıya bir rekabet başladı. Şirine bazı geceler bir gitar sesiyle uyanıp Müzisyen Şirin'in kendisi için bestelediği şarkıyı dinlemek zorunda kalıyor, kimi sabahlar kapısının önünde Ressam Şirin'in fırçasından çıkmış Şirine portrelerini, Şair'in kafiyeli şiirlerini buluyor, başka bir gün Obur'dan çok katlı pastalar alıyordu. Şirinler kendilerini beğendirmek için neler yapmıyordu ki? Herkes işi gücü bırakmış, Şirine'nin gözüne girmeye çalışıyordu. Sakar Şirin bile Şirine'ye aldığı hediyeyi kırmadan getirip vermeyi başarmıştı.

Şirine bu hareketliliğin nedenini Meraklı Şirin'den öğrenmişti. Ama o evlenmek istemiyordu. Şirinler hiç de şirin görünmüyordu gözüne. O, bir gün âşık olmak, birlikte olacağı kişiyi kendi özgür iradesiyle seçmek istiyordu.

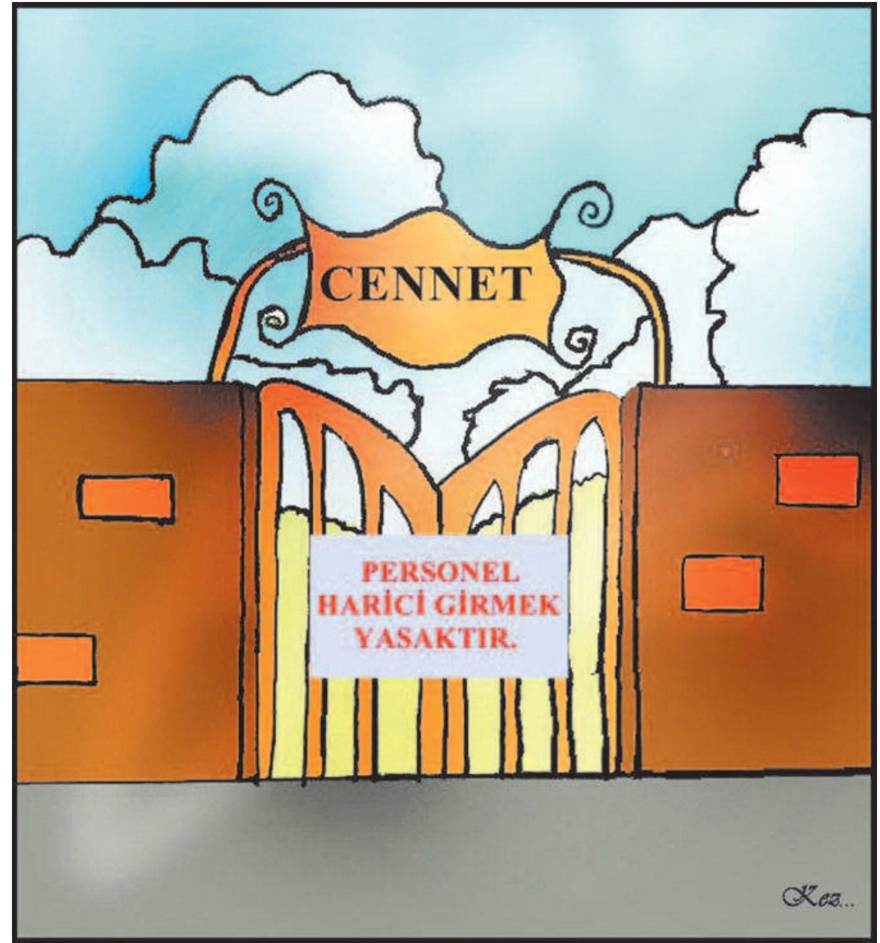
Şirin Baba hiçbir Şirin'e yüz vermeyen Şirine hakkında iyiden iyiye endişelenmeye başlamıştı. Şirine hakkında kesin bir hükme varmadan önce Büyükbaba Şirin'e danıştı. Uzun bir görüşmeden sonra karar verildi. İstese de istemese de Şirine'yi kendilerinin uygun gördüğü Şirin'le evlendireceklerdi. Bunun için seçtikleri kişi geleceğin Şirin Baba'sı Güçlü Şirin'di.

Ertesi gün bütün Şirin'leri evinin önünde toplayan Şirin Baba'nın açıkladığı bu karar pek çok şirini hayal kırıklığına uğrattı; ne var ki önemli olan Şirinler köyünün huzuru ve Şirin soyunun devamıydı. Güçlü Şirin Şirine'yi alnından öpüp duvağını açtığı anı aklından geçirdi, kalbi duracak gibi oldu. Artık geriye sadece kararı Şirine'ye açıklamak kalmıştı.

Şirin Baba yanında Güçlü Şirin, arkasında diğer Şirinler Şirine'nin evinin yolunu tuttu. Şirine'nin perdeleri sıkı sıkı kapalıydı. Evin salonuna doluşup masaya bırakılmış notu bulduklarında Şirine, küçük mavi ayakları ile çoktan orman yolundan ilerleyip uzaklara doğru yol almıştı bile. Notta, kendini bulmak için çıktığı bu yolculukta eğer peşinden gelmeye kalkarlarsa o çok korktukları Gargamel'e ve aç kedisine adreslerini vermekten çekinmeyeceğini söylüyordu.

EMEL GÖKÇEN ÇELİK

Keziban Özkol

"Kimse" ölmüyor

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu kadın. Bağıra çağıra haykırıyordu. Gülüyordu kahkahalarla, sövüyordu, seviyordu…

Bir türlü kadın olmayı beceremeyen kadınlarımız, söz dinleyen, itaat eden, görevlerini yerine getiren; cefakâr analar, namuslu bacılar, temiz ev kızlarımız… Biz, üzerimize yüklenmiş, her ne kadar oynamayı kabul etmesek de zorla dayatılmış rollerimizden kurtulmaya çalışıyorken bir kadın; hem kadın hem erkek olmaya çabalıyordu ve ne erkek ne kadın olabiliyordu. Biz her gün fiziksel, sözlü şiddetten, psikolojik baskılardan bahsediyorken o; yaşayabilme, nefes alabilme mücadelesi veriyordu.

"Kimse isteyerek o… olmaz" diyordu kadın. Bir çocuğun bile bilebileceği bu durumu herkese hatırlatma gereği duyuyordu. Çünkü maalesef hemcinslerimiz de dâhil birçok kişi aşağılıyordu onları. Çünkü bedenini satanların aşağılanırken ruhunu satanların el üstünde tutulduğu bu düzen, bunu yapmayı gerektiriyordu.

"Yarın oldu mu anne?" diye soruyordu kadın. Çünkü cinsiyet ayrımı olmaksızın şiddetin, cinayetin dolar artışından fazla artış gösterdiği bu dünyada "yarın" onun için daha zor oluyordu, hatta bazen olmuyordu.

Erkeğe "Çalış, para kazan, aile babası ol!" diye diretiyordu toplum, kadına "Evlen, çocuk bak, yemek yap!" diyor; kabul etmek zorunda bırakıldığımız ağır sorumluluklar yüklüyordu. Birçoğumuz içimizdeki tüm duyguları, istekleri, arzuları bastırarak yaşamaya; senaryosunu başkalarının yazdığı hayatlarda rollerimizi ezberlemeye çalışıyorken; o, dürüst olmayı seçiyordu.

"Allah'ım, beni kadın yap" diye dua ediyordu kadın. Hislerini gizlemiyordu, kendini saklamıyordu. Bütün yalanlarımıza inat o, doğruluğu seçiyordu. Ama o tüm duygularını bastırmayı seçmiş, rollerini benimsemiş olanlar, ona bu yüzden "i…" diyorlardı. Kadın kimliğiyle dünyaya gelenlerin adeta günahkâr muamelesi gördüğü bir toplumda, erkeğe "Erkek ol, delikanlı ol, adam ol!" diye öğütler veriliyorken o nasıl oluyor da "erkek doğmak" gibi bir ödüle sahipken yanlış bir yolu, "kadın" olmayı seçiyordu…

Normal olarak belirlediğimiz tek tip düzen; kurallarını, yasaklarını kendimiz seçtiğimiz sistem "cinayetleri" meşru kılıyordu; ona göre "normal" olmayanı öldürene, öldürtene ödüller yağdırıyordu.

"Ben yaşamak istiyorum!" diye haykırıyordu kadın; her gün onlarca kadının öldürüldüğü, kendi gibi kadın olmayı seçenlerin yaşamalarının lütuf sayıldığı, nüfusun artarken "insan" sayısının gitgide azaldığı bu yeryüzünde…

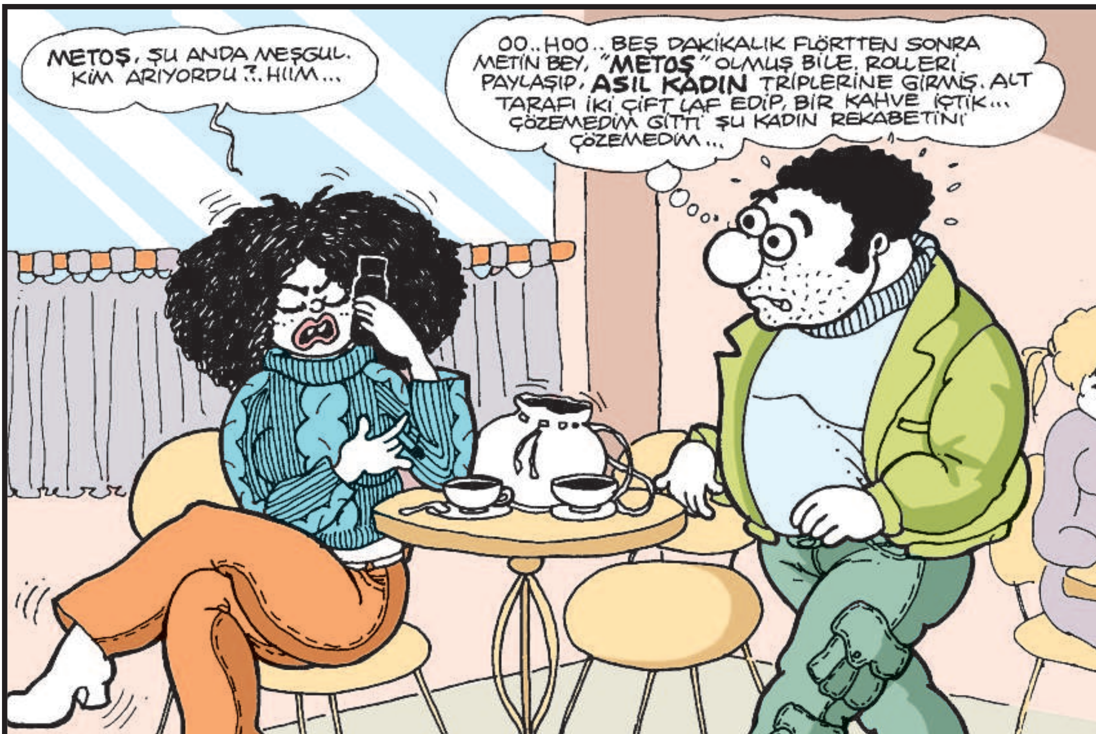
Ve "Kimsenin Ölmediği Bir Günün Ertesi" nde herkes ölüyordu. İnsanlık can çekişiyordu. İnsanlık boğuluyordu. İNSAN'lık ölüyordu…

Not: Bu yazı; Ebru Nihan Celkan'ın yazdığı, Sumru Yavrucuk'un oynayıp yönettiği "Kimsenin Ölmediği Bir Günün Ertesiydi" oyunundan etkilenerek yazılmıştır.

BURCU ERGİN

EVLİYKEN, MURAT'TAN BAŞKASIYLA OLAMAZMIŞIM GİBİ GELİRDİ BANA KIZLAR. NE SAÇMAYMIŞ... HAHAHA!
ŞİMDİ HERKESLE OLABİLİRMİŞSİN GİBİ GELİYOR DİMİ?.. EVİME GİREMEZSİN ARTIK, ŞEN DULUM BENİM.
BENİMKİNE BAKIŞLARI DEĞİŞMİŞTİ ZATEN, BANA ÖYLE GELİYOR ZANNEDİYORDUM. VAY! VAAY!..

ALÇAAAK!.. SANA GÜVENMİŞTİM...BENİ KANDIRDIN, DUYGULARIMLA OYNADIN...SEN DE DİĞERLERİ GİBİ, ABİM İÇİN ARKADAŞLIK ETMİŞSİN BENİMLE AHGH!..
AMA AMA!

METOŞ, ŞU ANDA MEŞGUL. KİM ARIYORDU?.. HIIM...
OO.. HOO.. BEŞ DAKİKALIK FLÖRTTEN SONRA METİN BEY, "METOŞ" OLMUŞ BİLE. ROLLERİ PAYLAŞIP, ASIL KADIN TRİPLERİNE GİRMİŞ. ALT TARAFI İKİ ÇİFT LAF EDİP, BİR KAHVE İÇTİK... ÇÖZEMEDİM GİTTİ ŞU KADIN REKABETİNİ ÇÖZEMEDİM...

RAMİZE ERER

ARKADAŞLARININ SEVGİLİLERİ, KOCALARI İLE İLİŞKİ KURAN KADINLARI HİÇ ANLAMIYORUM... NASIL YAPABİLİYORLAR...

BANA HEP, ENSEST BİR İLİŞKİ YAŞIYORLARMIŞ GİBİ GELİR...

MESELA SENİN CENK, KARDEŞİM GİBİ GELİR BANA.. ONUNLA ARAMDA BİR İLİŞKİ DÜŞÜNEMEM BİLE...

TAŞ GİBİ ÇOCUK OYSA... ...

BAYAN YANI
ANNEEE!.. NOEL BABA SURİYE ÜZERİNDEN GELMİİŞ!.. YEMEK VERELİM Mİİİİ!..